

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Липень

Ч. 7. 1955

July

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII. ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня
Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1955 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII. JULY, 1955 No. 7

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1½ pound sterling, per year. Subscrip-
tion in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"**КАНАДА:**

Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

КАНАДА:

Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036

ФРАНЦІЯ:

Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannettes
Paris 6
France

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. V. Levytsky
69 Maxham Rd.
Old Toon Gabbie NSW
Australia

З М І С Т

Н. Пазуняк: Княгиня Ольга й ми.....	1	Цитриновий квас	14
Діма: Літне.....	2	Л. Б.: До нашої анкети	15
Перед XI Конвенцією США	2	З. Витязь: Родина і держава	16
К. Антонович: Зінаїда Мірна	3	Із Ради СФУЖО: Павлина Різняк.....	17
Зїзд Ген. Федерації Жіночих Клубів	4	Союз Українок Аргентини	18
Л. Ненадкевич: Коли вишивка росте	5	Викінчення ручних робіт.....	19
О. Драгоманова: Далекими шляхами	6	The Coming Congress in Ceylon	21
Л. Бура: Під Південним Хрестом	7	Ukrainian Folk Dress	22
Л. Б.: Над могилою ігумені-основниці	9	Л. Бачинський: Доктор Попель	24
Ст. Нагірна: Український Муз. Інститут	10	Діма: Полювання Лева.....	24
Із проєктів на XI Конвенцію	11	Роляник: Оленчин сон	25
Поминки у Централі США	12	Вісті з Централі.....	26
Годуємо немовлятко	13	При громадській роботі	27
Зирк у тутешню кухню!	14		

На обгортці: Портрет княгині Ольги кисти Юлії Миколайської

Княгиня Ольга і ми

В наших очах останнє тисячеліття — це процес ставання, а потім бурхливий похід молоді, окриленої нації вперед. Нація наша — предковичний господар на своїй землі. Прадавні мешканці нашого Наддніпров'я створили міцні підвалини для пізнішої кристалізації української нації. Вони перші кинули пригорщу зерна на родючу ниву чорнозему, вони перші хоробро боронили меж тієї ниви від південних кочовничих племен — кимерійців і скитів.

Ще на світанку історії та земля здобула зв'язок із світом, коли стала центром перехрестя великих торговельних шляхів — з півночі на південь і з заходу на схід. Славнозвісний літопис Нестора оповідає нам про постання Київської Русі на цій землі ще в IX. ст.

У добу середньовіччя, коли захід Європи не відзначався сильними державними формаціями, на українській землі розквітала молода і могутня держава. Її могутність започаткувала в X. ст. велика княгиня — рівноапостольна Ольга. Її дух, її розум, її всю особистість зродила українська стихія — предки хлібороби, сонцем залите Подніпров'я, глибока душа її рідного краю. Варязький династ Ігор, що княжив у державі України, вибрав цю українську кралю собі за дружину. Вона гідно несла обов'язки молодій княгині, дружини і матері. Коли в 948 р. згинув її чоловік, жорстоко закатований непокірним племенем деревлян, княгиня важко загорювала. Згідно з прадавньою поганською традицією свого краю відмістила смерть свого друга-князя. Коли ж вона погасила перший жаль і грозу в серці своєму, поглянула з висоти свого київського престолу

на розлогий край, на численні племена і велика непереможна любов, сильніша від почуття жалю, грози і помсти загорілась у її серці.

Її син був малолітнім. Тому вона почала правити народом своїм. Край був незагосподарений, закони державні були неодностайні. Все це стало турботами молодій княгині. Вона будувала шляхи і мости, вперше упорядковує закони щодо складання державі податей. Вона дбає про єдність і силу своєї країни.

Одначе її велика душа не задовольняється тим, чим живуть її сучасники. У них є своя релігія, свої боги, яким вони складають жертви і ради яких проводять ігрища. Одначе те почуття, що зв'язує її народ із тими божествами — це страх. Невідомість долі, духовна темрява, що огортає людей, наказує їм боятись і кланятись цим богам. Княгиня дивиться далше і бачить більше. Там на півдні у Візантії і на заході в Римі сяє світло великої любови — Христова віра. І вона прагне її своєю душею. Сама одна — володарка поганської країни — рішається прийняти це світло у свою душу і поставити великий закон любови в підвалини свого життя і державного будівництва своєї країни. Сталося це 1000 років тому в 955 р. Княгиня Ольга охристілась і її найбільшим бажанням стало — охристити свою країну.

Вже два роки пізніше у 957 р. княгиня їде в Царгород до візантійського цесаря Константина Порфирородного, щоб здобути його згоду на створення окремої митрополії в Києві і на охрищення Русі. Великий цесар вітає княгиню з усією пишнотою свого двору, як могутню

володарку сусідньої держави, одначе своєї згоди на її пляни не дає і княгиня повертається до Києва без бажаних успіхів. Їй не судилось здійснити свого прагнення за життя. Діло охрищення Русі-України завершив аж її великий внук — рівноапостольний князь Володимир у 988 р.

Коли ми дивимось із перспективи тисячеліття на княгиню Ольгу, вона оживає в наших очах. Її постать росте до небувалих висот, бо ми бачимо, що вона зуміла сполучити в собі самій і в дії свого життя два найвищі принципи — принцип християнства і принцип державности. Відкинувши пересуду сучасности, вона не завагалась піти на стрічу сонця правди, бо її всла вперед непереможна любов до свого народу. Вона дала своєю дією заповіт тим десяткам поколінь, що послидували за нею. І коли в добу татарського лихоліття і пізніших польських і московських займанщин українська жінка і мати не корилась долі, а двигала нелюдськими силами вперед життя нації, коли з покоління в покоління вона передавала заповіт любови до краю і боротьби за його долю, то над нею незримо вітав дух великої Ольги.

Тепер, коли ми так далеко від рідного краю, коли він ген за океанами стає вже неначе мітом для наших нащадків і коли так легко в колотороті емігрантського життя віддалитись від нього в душі своїм на непрохідні простори, нехай у цю дату — тисячеліття хрищення княгині Ольги — воскресне в душах і серцях наших її дух. Тоді скорше збагнемо життя і переживання тієї українки, що

(Докінчення на ст. 5)

Привітає нас дерево вітами,
Заіскриться зраділа роса,
Коли вийдем назустріч літу ми,
Коли підемо в сад.

І простелеться шлях наш квітами,
Цвіт новий між трав проросте,
Коли вийдем назустріч літу ми,
Коли підемо в степ.

І розсміяний вітер летітиме,
Несучи у простори: „Раді-і-ій“...
Це тому, що любимо літо ми,
Що душею ми молоді.

Із збірки „Росяні зорі“

Перед ХІ Конвенцією С У А

Пять Окружних Зіздів відбули ми цієї весни. Вони зібрали наше членство в більших центрах і дали змогу порушити найпекучіші проблеми організації. У свobodній гутірці, необмеженій часом, висказались членки до них, насвітлили з усіх боків і знайшли спосіб і розв'язку.

Зізди залишили в учасниць позитивне враження. Показалось, що свobodна виміна думок конче потрібна. Кожну справу можна оглянути з різного становища і тому добре провирити, як дивиться на неї інша членка, а то й членство іншого Відділу. Це поширює наш погляд на справу і вказує нові можливості у здійсненні її. Та й ще одне. Хоч програма праці в нас та сама, проте кожен Відділ проводить її інакше, кожен Відділ вносить у неї щось свого. І тому обмін досвідом чи порадами, це ще одна корисна сторінка Зізду, що збагатила нас.

Ще щодо тем, що їх намітила для Зіздів Централія С У А. Але Зізди видвигнули ще окремі проблеми й думки, що можуть стати власністю всього членства. І можуть дати корисні проекти для обміркування на ХІ Конвенції С У А.

Відділи С У А закінчили у червні свої сходи. Кожен Відділ намітив делегатку на Конвенцію і в місяцях липні і серпні настає для членок літній відпочинок.

Але не для управи Відділу й делегаток! Через близьку Конвенцію вони повинні бути у постійному зв'язку з Централєю. Повинні слідкувати за вістями з Централі та доповнювати все те, що треба зробити, а ще невиконано.

Чи всі переглянули й засвоїли собі обіжник Централі, що торкається Конвенції? Чи зобов'язання Відділу до Централі за два звітні роки виконані? Чи замовлена книжечка білетів для делегатки? Чи конвенційні проекти, надруковані в „Н. Ж.“, передискутовані?

Всі ці справи повинні були виконатись до 15. червня. Але коли котрийсь із Відділів ще не всів їх полагодили, або занедбав один із них — ще є час це перевести. А хто потребує точнішого вияснення, завжди може його дістати.

Треба щоб делегатки зясували собі вагу свого призначення. Вони ідуть не тільки з побажаннями свого уряду, з домаганнями проектів, з погля-

дом на майбутнє. Але вони є співвирішним і співвідповідальним чинником за долю цілої організації. Від їх наставлення й доброї волі залежатиме перебіг зборів. Вони представляють силу, що впродовж трьох днів визначає напрям організації на найближчий час.

ХІ Конвенція має особливе значення тому, що вона припадає в 30-ліття організації. Вона повинна дати нам перегляд сил, що її творили і допомогли їй вирости. Оті піонерки, що в неймовірних труднощах, без знання і досвіду будували її і завершили її у тривку будову. Деякі з них уже відійшли від нас. Але ті, що витривали й стоять у перших рядах, матимуть нагоду глянути гордо на своє діло.

Вже настає час, щоб молодші сили перейняли працю з їхніх плечей. Цей перехід відбувається повільно унутрі Відділів. Він не може прийти нагло, бо громадську працю треба вивчити і полюбити. І тому ХІ Конвенція повинна дати нам перегляд тих молодших сил, що приходять на зміну.

Тому готуйтесь до ХІ Конвенції С У А! Нехай ця велика зустріч у наше 30-ліття стане справжньою пробою нашої зрілості й сили!

ЗІНАІДА МІРНА

Із Зінаїдою Мірною я зустрілась вперше у Києві. Тоді я була членом управи Українського Клубу, ми влаштували імпрезу й хотіли, щоб у ній прийняло участь і допомагало якнайбільше жінок. Мені доручили зайти до З. Мірної і запросити її. Відчинила мені двері вона сама. Зробила на мене надзвичайне враження. Це тоді була дуже гарна жінка високого росту, із свіжим рожевим обличчям, з великою чорною косою, що мов чорна корона, лежала на її гарній голові.

Коли почалась перша світова війна, в Укр. Клубі влаштовано шпиталь для ранених вояків-українців. У цій праці З. Мірна приймала близьку участь. Вже тоді виявилась велика її працездатність. А про її активність в часи української державности вже багато писалося. Як відомо, вона вкупі з Людмилою Старицькою-Черняхівською перевела тоді першу збірку фондів на Українську Центральну Раду.

У Кам'янці Подільському вона стала членом Укр. Жіночої Національної Ради, ціль якої була: об'єднання українських жіночих організацій та взаємини з міжнародними жіночими організаціями. По великих містах Європи Укр. Жін. Рада зорганізувала свої філії. Організаторкою і головою філії в Берліні була З. Мірна. Ця філія співпрацювала з німецькою Жіночою Нац. Радою, з Лігою Мира і Свободи, з Шведським Червоним Хрестом і інш. Вона старалась — окрім національної пропаганди — також добувати допомогу нашим студентам, що знайшлися у важкому матеріальному становищі. За ініціативою З. Мірної зорганізовано студентську спілку, яка вибрала її почесним членом.

Подружжя Мірних переїхало в 1924 р. до Праги. З. Мірна вступила у члени Укр. Жін. Союзу, що його засновано рік перед тим. З 1928 р. аж до тієї хвилини, коли німці Союз розв'язали, вона була беззмінною його головою.

Український Жіночий Союз завдячує свій розвій З. Мірній. В неї були великі організаторські здібності і вона вміла згуртувати до праці жінок. У 1929 р. Укр. Жін. Союз став членом Ліги Мира і Свободи в Женеві, яка, за старанням українських делегаток ухвалила протести:

Зінаїда Мірна

Zinaida Mirna, prominent Ukrainian public worker

проти суду над Союзом Визволення України у Харкові і проти „пацифікації” Галичини. Представниці УЖС входили до Чеської Жін. Нац. Ради. УЖС співпрацював із жіночими організаціями в краю, його делегатки брали участь в Укр. Жіночому Конгресі у Станиславові. У 1937 р. увійшов у члени Світового Союзу Українок у Львові, а З. Мірну обрано до ради Світового Союзу. Представниці УЖС приймали участь як делегатки в міжнародних жіночих з'їздах у Женеві, Парижі, ЗДА й Канаді. Союз приймав участь у різних виставках. За виставку в Пільзні УЖС дістав диплом і подяку від чеського уряду.

На зборах УЖС звичайно головувала З. Мірна. Вона дуже гарно переводила збори. Спокійно й рішуче, без зайвих роз-

мов і суперечок. Після зборів звичайно влаштували товариський чай. У члени Укр. Жін. Союзу могла вступити кожна українка. Тут не питались, якої релігії чи до якого угруповання хто належить. До вступлення у члени потрібна була тільки рекомендація двох членок Союзу.

Згодом при Союзі зорганізовано майстерню українських вишивок. Замовлення приходили з Європи й Америки; це допомагало щось заробити нашим жінкам. Пізніше за ініціативою Марії Мартош приступлено до організації ідальні, де мали готуватись спеціальні українські страви. Спочатку ішло це важко, співробітниці працювали кілька місяців без зарплати. Але завдяки їх енергії й підтримці громадянства, справи пішли добре. З маленького і тісного мешкання ідальня переїхала до великого і стала центром громадського життя в Празі; її можна назвати Українським Клубом. Там відбувались збори різних організацій, читались реферати, влаштовувались літературні вечірки. Це був центр де могли українці зійтись, поговорити, плекати товариське життя.

Для більш продуктивної праці УЖС зорганізував комісії.

Допомогова комісія, головою якої була З. Мірна, розгорнула енергійну працю; видавали безплатні обіди студентам і студенткам і оплачували їм шкільне. Прислали пакунки з їжею і одягом з Канади і Америки, які роздавали немаєтним.

Крім допомогової комісії, була **бібліотечна**. Українські установи як Університет, Подебрадська Академія, Педагогічний Інститут охоче жертвували свої видання і дуплікати книжок, приватні громадяни також. В скорому часі бібліотека побільшилась і мала своє коло читачів.

Культурна комісія влаштувала реферати й доповіді на різні культурні чи наукові теми, іноді приїздили до Праги жінки з краю чи Канади й Амери-

Зїзд Генеральної Федерації Жіночих Клюбів

ки з відповідними доповідями, іноді запрошено професорів.

Господарська комісія — відала їдальню, уклала стравопис, обговорювала, які зміни треба ввести в залежності від бажань публіки.

Війна припинила цю працю, що гарно розвивалась. Німці розв'язали УЖС й передали їдальню іншій організації. УЖС продовжував працю нелегально, але в дуже скороченому маштабі. Збирались по черзі у кожного члена, але найчастіше у З. Мірної.

По відступі німців, прийшли до Праги советські війська. Почався загальний розгром українських установ. Вивезено дуже цінну бібліотеку Укр. Вільного Університету, Технічно-Господарського Інституту в Подєбрадах, гімназії в Моджанах, почались арешти окремих людей, наступив загальний переляк. З. Мірну викликали кілька разів і допитували. Це дуже зле відбивалось на стані її здоров'я, яке вже після смерті її чоловіка сильно похитнулось. Коли відійшли советські війська, прийшла чеська поліція. До З. Мірної приходили по ночах, і до ранку все перевертали і шукали паперів. Часто викликали її на поліцію і робили довгі допити. Але не дивлячись на це, все ж її мешкання було тим центром, де ми сходилися, бо після всього пережитого стан її здоров'я погіршився і вона не могла виходити з дому. На її адресу приходили всі часописи й листи для Музею Визвольної Боротьби України ще з того часу, коли Музей збомбардовано. А тепер, коли їй відраджували приймати це на себе, бо воно небезпечно, вона казала:

— Я вже стара, нікого не маю, а коли й щось станеться — вмерти колись треба!

У тому часі Мілена Рудницька, що жила тоді у Швайцарії, запропонувала їй виїхати з Праги. Вона відмовилась від того.

У ті тяжкі часи ЗДА й Канада старались допомогти нам посилками. Совети заарештували багато чоловіків і жінки, іноді з дітьми лишились без за-

Щорічний зїзд цієї могутньої жіночої Федерації відбувся цього року у днях 23.—27. травня у Філадельфії. Головною промовою зїзду була тема „Святе світло свободи“, яку вголосив д-р Кеннет Велс, президент Фундації Свободи з Валлі Фордж. Генеральна Федерація причинилась великою сумою до віднови і устаткування Залі Незалежності. І тому всі учасниці зїзду мали оглянути її.

Зїзд зібрав у Музичній Академії около три тисячі учасниць з усіх закутин ЗДА. У відділі афілійованих організацій зайняла місце голова СУА Олена Лотоцька. Управа Ген. Феде-

собів існування. Ці пакки приходили на адресу З. Мірної і ми їх розділювали.

Постійна загроза з боку влади не лишилась без наслідків. З. Мірна важко захворіла і мусила лягти у клініку. Там ми її відвідували й дивувались, як живо вона всім цікавилась. Огірчувалась, коли до неї не навідувались, бо все хотіла знати. Як самітній і хворій людині їй привижались марева: вона розказувала, що її приходили відвідувати її чоловік або Симон Петлюра й інші діячі, що вже не були при житті.

У 1949, коли я виїздила з Праги, зайшла на клініку до неї попрощатись. Вона сказала мені:

— Поїдете до Америки, свободної країни, то ж розкажіть, як ми тут живемо! Прохайте, щоб не забували про нас! Розкажіть скільки тут є українських жінок, що потребують допомоги!

Це була моя остання зустріч із Зінаїдою Мірною. Двадцятьп'ять років ми працювали разом! Сумно було почути вістку, що 1. квітня 1950 вона відійшла від нас назавжди.

Вона любила Україну і все життя працювала для неї. Якби в нас було більше таких жінок, може й доля України була б інша! Катерина Антонович

рації повітала її сердечно, підкреслюючи, що торік, через вїзд до Гелсінкі вона не могла бути приявна на зїзді в Денвері.

Осередком нарад була служба жінок в громаді. Цілий ряд комісій реферував осяги клубів у ділянці прикраси міст, здоровної служби, опіки над старшими і доростом, мешканевого будівництва, суспільної служби. Промовляли визначні фахівці з кожної галузі. Відбулись цікаві і змістовні дискусії.

Але Ген. Федерація має ще й інші ділянки праці. Це є відділи зв'язків, радія, виховання, домашнього господарства, мистецтва, громадянства і міжнародних зв'язків. Цей останній відділ мав дуже цікаві висліди. Європейська секція піддержувала зв'язки з жіноцтвом поодиноких країн, азійська секція розглядала права жінки в поодиноких країнах Азії й Африки. Пан-Американський Відділ тісно співпрацює з Пан-Американським Союзом Жінок.

Безпосередньо по цьому зїзді відбувся з початком червня зїзд Міжнародної Федерації Жіночих Клубів в Женеві. Управа Ген. Федерації Америки вирушила літаком із Філадельфії, щоб узяти участь у цій міжнародній зустрічі. Після конгресу делегатки відбули обїзду Франції й Італії. Дня 17. червня управа міста Нінци влаштувала в честь заморських гостей (353 особи) велике прийняття, на якому Євген Деслав в імені українців Рівієри привітав американських представниць.

РАДІОПЕРЕДАЧІ „ГОЛОСУ КАНАДИ“

Голос Канади використав статтю „Два Ювілеї“ з ч. 4 „Нашого Життя“ для радіопередачі. З нагоди 25-ліття літературної творчості Оксани Лятуринської і Марії Кузьмович-Головінської передав короткий огляд їх творчості поза залізну заслону.

Коли вишивка „росте“

У травневому числі, у статті Л. Демиденко я знайшла своє прізвище у сполуді з міркуваннями про композицію української вишивки. Уважаю за свій обов'язок на те відповісти, щоб моє становище у тій справі стало ясне і зрозуміле.

Першзавсе хочу пояснити українському читачеві, що коли я пишу про українську вишивку, то розумію під цією назвою лиш ті зразки, що їх колись, у давній давнині селянка-мисткиня переносила з довкільної природи на полотно, стилізуючи ту природу згідно зі своїм відчуттям. Потім зношені вишиті або ткані шматочки переходувались як взірці у старих бабусь у скринях і переходили на нові сорочки з покоління у покоління. На своєму шляху вони поповнювались новими народними взірцями і таким чином дійшли до нас. Тільки такі взори (ніяких рож, гвоздиків, метеликів тощо, себто того всього, що знято з паперових взірців нам старовина не передала) я вважаю клясикою української народної вишивки. У моїй колекції було 92 сорочки, вишитих білим по білому, три чорно-червоних, вишитих хрестиком та одна занижена, червона з північної Київщини. У Віри Болсунової*) була колекція неперевершених взірців (маленьких вишитих шматків), які придбала в неї Любов Луцька. У майстернях через руки Віри Вікторівни та мої перейшло ще багато, багато взірців з музейних сорочок та ніде, ні на одній із цих тисяч взірців я не бачила стилізованого рослинного взору, що „в'янув би“.

Та це не означає, що всі квіти та листочки обов'язково повинні бути спрямовані зубцями вгору, або грона винограду стреміли б несприродно вгору,

*) Віра Вікторівна Болсунова — знавець народної вишивки і інструктор вишивальних майстерень. Проводила крамницю Земства у Полтаві, а потім діяла у промисловій кооперації України.

бо вони важкі й цілком природно повинні схилитись додоу. Теж цілком логічно, що „огірковий“, „гарбузовий“ та різні виводи „ростуть“ поземо, як вони кажуть „стеляться“, бо це є, хоч і стилізована, але копія

Українська жіноча сорочка з Полтавщини, вишивана рослинними мотивами. Як бачимо, всі рослини виразно стремлять угору, а навіть вставка викинчена зубцями.

An Ukrainian woman's shirt of Poltava embroidered in plant motives

природи. У виводах листочки розходяться по верх, то вниз, що зовсім не нищить враження „росту“ рослини. Ніде у клясичній вишивці я не бачила, щоб рослина „в'янула“. Ці мої спостереження цілком підтвердила Віра Болсунова, що мала за собою вже 45-літній стаж праці над народними вишивками. Віра Вікторівна може бути і є в цій ділянці великим авторитетом.

Щодо спостережень академіка Павлуцького про „хвилевий настрій“ селянки-мисткині, то дозволю собі не погодитися з тим. Хвилевий настрій є хвилевим, а сорочку або рушник не

шиєте хвилину. Працюючи над українськими взорами я спостерегла, які точні математичні закони вишивки на полотні (по нитках). Ніразу я не бачила в них чогось „хвилевого“, що свідчило б про „настрій“ вишивальниці.

Не маючи ніяких підстав сумніватись у тому, що поданий редакцією рушник шився, або вірніше копіювався в Сорочинцях, я все ж таки не бачу ознак того, що на ньому вивід (знизу) або горішня квітка не ростуть. Одначе середня квітка на ньому „поламана“ й дійсно не має підстави „рости“. Оце й є „хвилевий“ настрій маляра. Цей рушник не є для мене прикладом, бо це малюнок не народний, а шитий за проектом маляра. На одній із Київських вистав були виставлені портіери з цим узором та з прізвищем автора, що його компопував. Нажаль я його призабула. На народньому клясичному рушнику ніколи не було б такого мотиву. А наші малярі, інструктори та інші „вишивальні“ знавці, як земські, так і сучасні, фантазують не раз на шкоду клясичного, народнього мистецтва. **Лідія Ненадкевич**

КНЯГИНЯ ОЛЬГА І МИ

(Докінчення зі ст. 1)

змагається за життя нації над Дніпром і над Дністром і станемо до спільної з ними дії.

Коли українське зорганізоване жіноцтво дійсно прагне того, щоб Україна встала з руїн і так як пишна княгиня з-перед тисяча літ засяла своєю силою й красою, воно мусить скерувати свій зір на велику Ольгу і своєю невтомною працею витворити тип української державнички з душею дійсної християнки. Невмірущий дух княгині Ольги став запорукою, що Україна, як могутня імперія Любови стане в ряд із іншими вольними народами світу, а її світло промінюватиме, як у ті часи, коли процвітала Київська Русь-Україна. **Наталія Пазуняк**

Далекими шляхами

Уривок із повісти

... Сонце пекло безжалісно. Це вже не було ласкаве сонечко якому радіє всяка тварина і рослина, це було розлютоване божество, яке карало землю за якісь провини.

Земляна дорога скінчилась і почався т. зв. зміщений шлях. Хоч був він гірший від асфальтованого, але їхати по ньому було непогано.

Василь провадив швидко, але повітря, що вривалось у вікно, не давало прохолоди, бо було гаряче та сухе, як із печі.

Усі задрімали та й Василь робив зусилля, щоб не заснути.

Раптом його вуха доткнулись звуку пісень. Перше ледве чути, потім щораз голосніше. Слів він не дочував, але виспів вразив його.

Це ж українська пісня, — трохи не скрикнув Василь.

Він поїхав вільніше, прислуховуючись. Жіночі голоси виводили мелодію, хор вторив м'яко і гучно. Спів обірвався на високій затяжній ноті.

— Так співають у нас на Україні, — подумав Василь та сам собі заперечив:

— Певно я спав і це мені приснилось. Деж таки у самому центрі Аргентини, серед сливе незаселених просторів почути українських пісень.

Василь спостеріг, що пустиня на його очах перетворилась у зелений сад.*) Красуні яблуні з побіленими стовбурами, стали обабіч рівними рядами. Великі яблука рясно червоніли серед рівно підрізаних гілок. Яблуневі плянтації чергувались із огородами та кучерявими садками, де виірвали грушки, сливки та інші овочі. Показались садиби. Чергова філія автомобільного клубу виросла при дорозі.

— Хочете тут затриматись? — спитав Василь у Рауля.

— Ні, ні, — рішуче заявив

*) почалась зона штучного обводнення.

той, — шукаймо готелю, щоб зробити добру сесту.**)

Василь завіз своїх супутників до „Грандотелю“, який найбільше сподобався Раулеві, а сам сказав:

— Коли по вас приїхати? Я хочу поїхати до гаражу переглянути мотор.

Він зайшов до Автоклубу, упевнився що в авті все гаразд, але до Грандотелю не повернувся.

— Нехай вони там без мене обідають. Той доктор чогось на мене скося дивиться, та й мені він досить остогид.

Він розпитав, як проїхати до річки і попрямував туди.

Вода в Ріо Negro була каламутна, проте в пекучий день вабила прохолодою.

Василь вибрав затишне місце серед верболозу, роздягнувся і кинувся у воду. Річка була не глибока і дно гливе, але він з насолодою плавав і поринав.

Раптом він почув жіночий голос:

— Гей, гей! Де ти? Иди скорше додому!

Василь зкаменів і не відразу зрозумів, що гукання не може відноситись до нього. Що до мови, то тут вже не могло бути ніякого сумніву. Жінка гукала чистою українською мовою.

Василь виліз із води і одягнувся.

— Иди мені зараз сюди! — гукала жінка.

— Та чекайте я вудки змотаю, — почув Василь відповідь, що йшла з річки. Він вийшов із верболозу і побачив старшу жінку. Як підійшов до неї ближче, то почув, як вона бурмотіла:

— Ото убоїще!

— Годі вам сердитись, бабуся, — сказав він.

Тепер прийшла жінчина черга здивуватись.

**) полудневий відпочинок.

— Ой Господи, — скрикнула вона, — хто ж це ви?

— Та я так собі, чоловік перехожий та не лихий... Кого це ви кличете?

— Унука. Як піде на річку, то все там і пораяється. Ось він такий, як ви його бачите, — показала вона на хлопця підлітка, що до них наближався. Убрання його складалось тільки з коротеньких штанців невиразного кольору, подертих і брудних.

— Лишко моє тяжке — промовила стара.

Хлопець підійшов ближче, а тоді ляснув себе долонею по чолі та скрикнув:

— Приспішили мене і я забаву рибу забрати.

— Та покинь ти її, тую рибу, навіщо вона здалась!

Але хлопець вже біг до річки.

— Не барись! — кричала йому навздогін жінка, а тоді, чекаючи на внука, почала розпитувати Василя, звідкіля він і як тут опинився.

Спершу поглядала на нього з підозрінням, а як довідалася, що Василь з Волині і хоч не з-під Ковеля, звідки вона сама походила, але не раз там бував і добре знає усю околицю, то зраділа і звуршилась:

— Як воно буває на світі! От вже не сподівалась, що здибаю земляка.

Хлопець повернувся з десятком рибок, нанизаних на мотузку.

— Бачите, скільки наловив! — з пихою показав він.

— Буде кішці на обід, — зневажливо мовила жінка.

Вийшли на дорогу разом. Гарне авто, до якого підійшов Василь, остаточно розвіяло сумнів бабусі.

— Може б ви до нас зайшли. Побалакали б з моїм старим?

— Та я ще не обідав.

— Це й добре. Разом з нами поїсте.

(Докінчення на ст. 8)

Під Південним Хрестом

Цілі десятиліття триває українське переселення до Аргентини. Та в українську літературу воно увійшло аж книжкою „По той бік світу“, що її написала Оксана Драгоманова. Довгі роки, прожиті у тій країні, привязали її до цієї землі. І цей свій погляд на життя й звичаї країни вона відзеркалила у цій книжці.

Оксана Драгоманова носить ім'я роду, що видав великих двигунів українського життя.

Вона є дочкою лікаря Олександра Драгоманова, брата Михайла Драгоманова й Олени Пчілки. Студювала право в Петербурзі.

Молодою людиною вона пережила зрив української революції і виїшла на еміграцію, коли „встоятись не було сили“.

У складі української дипломатичної місії їздила на мирову конференцію у Версаї. Працювала в посольствах УНР у Відні, Берліні й Парижі. Брала участь у конгресах Ліги Мира і Свободи у Відні, Газі й ЗДА. На запрошення тодішньої голови Ліги Джейн Адамс читала доповіді в ЗДА й Канаді. Від 1928 р. перебуває в Аргентині, де працює в банку „Бостон“.

Як і коли Оксана Драгоманова почала писати, про те розкаже сама у дальшому. Нова хвиля еміграції, що прибула до Аргентини, створила літературне середовище, в якому її талант міг себе виявити. У цьому житті О. Драгоманова взяла живу участь, очолюючи Спілку Літераторів, Мистців і Науковців у Буенос Айресі. Тепер вона відтягнулась, з огляду на стан свого здоров'я, що вимагає лікування.

Та все ж Оксана Драгоманова радо погодилась відповісти на наші запитання, якими хочемо представити авторку „По той бік світу“ її читачам. Залучила й уривок із повісті, що чекає видавця. Щоб передати ще раз подих тієї країни, що стала пристанню для багатьох наших мандрівників.

— Коли я почала писати? — Дуже давно, можна сказати з дитинства. Писала уривками з великими перервами. Недавно прочитала я в одному французькому журналі твердження, що людина, що живе інтензивним життям, не може писати. Я гадаю, що це правдиве. Мое життя завжди було інтензивне.

Друга перешкода для систематичної літературної творчості — це труднощі, які стоять перед кожним українським автором у виданні його творів. Бо писати й не знати, чи й коли вийде у світ написане — це відбирає охоту писати, принайменше у мене. От хоч би тепер: маю закінчену повість з українсько-аргентинського життя, але коли вона вийде — невідомо.

— Чому я осіла в Аргентині, питається? Тому, що коли прибула сюди з західної Європи, де провела перед тим яких 8 років, відчула, що тут я зможу користуватись усіми правами громадянства, а не бути небажаною чужинкою, як це було у Відні, Берліні, Парижі. Аргентина — молода держава, яка має багато простору і дозволяє всім людям доброї волі будувати тут своє життя, не втручаючись і не перешкоджаючи жити, як вам подобається, коли не порушуєте державних законів та приписів моралі.

— Розумію, що вас цікавить також мое відношення до жіночого руху. Я пізнала його, живучи в західній Європі, а також брала участь у конгресі Ліги Мира і Свободи у Відні. Гадаю, що на Україні, в її будучому самостійному існуванні не буде в ньому потреби, бо наша жінка займе в суспільному та політичному житті рівне місце з чоловіком, яке їй належить від стародавніх часів та в згоді з історичними традиціями. Але в теперішніх умовах, коли ми мусимо напружити всі свої сили для створення і будови своєї держави, жіночі організації можуть відіграти велику роль в різних напрямках. Л. Б.

Українська письменниця Оксана Драгоманова, що живе в Аргентині
Oksana Drahomanova, Ukrainian writer, now living in Argentina

МАТЕРИНСЬКІ ПОЧУВАННЯ

Недавно тому в Америці появилася книжка, присвячена переживанням матері. Написала її д-р Найлс Нютон, як докторську працю на Колумбійському університеті. Авторка її — психолог, п'ять літ збирала матеріял. Проходила крізь залі породілень, бувала в виховних порадах, навязувала зв'язок із суспільними доглядачками при садках і школах. І прийшла до висновку, що сучасна жінка глибоко нещаслива.

Чому так? Вона втратила віру в доцільність свого становища. Давніше вона була дружиною й матір'ю і свідомо того, що суспільність цінить її. Вона була в тіні, але своє значення мала. А тепер її становище переходове. Вона ще не здобула впливу на громадське життя, але вже втратила попереднє становище, бо суспільність не цінить її домашніх завдань. Вона старається теж скоротити їх, а навіть виходить із дому на зарібкову працю. І в її душі постає порожнеча. Її материнські почування розпоршуються самопевністю захитується. І настає підложжя для трагедій, що розіграються в подружньому житті.

Далекими шляхами

(Докінчення зі ст. 6)

Сідати до авта жінка не сходити і внукові не дозволила.

— Він вам усе замацюрить. Наша хата зараз ось тутечки.

Василь поїхав слідом за старою, яка незабаром опинилась перед досить великим і добре збудованим домом, на порозі якого стояв сивий, дужий на погляд, чоловік.

Стара зачекала на Василя, який виїшов з авта і познайомила його з чоловіком.

Разом увійшли до великої, чистоприбраної кімнати, де побіч зі столиками і стільцями власного виробу, стояли меблі так званого стилю „провенсаль“, якими умеблюють свої хати в Аргентині ті, що дійшли до певного добробуту. Тільки вишивані рушники на образах та скатерті нагадували, що тут мешкає українська родина.

Обід був смашний і довгий. Видно було, що внук-рибалка, який також сидів при столі вже тратить терпець, так йому припішило бігти на річку. Проте він не встанув, доки дід не сказав:

— Ну, йди, вже, Бог з тобою.

— Гарний хлопець, похвалив Василь і нашу мову добре розуміє, не так як інші наші діти, що тут виростають.

— Це завдяки бабуні, — відповів господар, — бо нема де правди діти, вона і тепер не багато краще розмовляє по-тутешньому, ніж 20 років тому, коли сюди приїхала. А щодо наших дітей, то це ви вірно завважили. Он у сусідів хлопець і дівчина ані слова не скажуть по-українськи. Навіть встидаються, як до них по-нашому заговорити.

Господиня принесла сливянки свого виробу, почастиувати гостя.

— Добре живете, дай Боже, щоб вам так і далі велося, — сказав Василь, випиваючи за здоров'я господарів.

— Так, Богу дякувати, живемо непогано. Тільки не так то воя було легко доробитися, як ми сюди приїхали, то досить

намучились, — сказав старий. — Ви багато років мешкаєте в Аргентині?

— Років 25 певно буде. Після війни — я говорю про першу світову війну — опинились ми під Польщею. Зле нам повелось. Ну й поїхали ми шукати щастя за морем. Багато нас тоді їхало. Дехто потім повернувся до краю, дехто зачепився в Буйнесі, а ми тут оселились. Я намовляв і других, та мало хто звернув на це увагу. Проте ті, що мене послухались та перетерпіли перші тяжкі часи, усі задоволені. Земля тут родюча і віддячує тому, хто її шанує і розуміє як з нею поводитись. Також залежить від того чи велика родина, бо самому або з наймитами, то важко щось зробити.

— А ви самі працюєте?

— У мене два сини і дві доньки. Сини вже побудували свої хати, хоч працюємо усі разом. Дочки живуть зі мною, одна заміжня, друга ще дівчина. Немає їх зараз вдома, на жаль. Зять поїхав до Багії, купувати деякі машини. Хоч спробувати сам сідру***) виробляти. Дочки і собі учепились — погуляти . . .

О. Драгоманова

***) яблучне вино.

ПО Д Я К А

Від управи 1. Відділу СУА в Нью Йорку п-ву Катерині й Михайлові Дроздик, за щедрий доток на патронат дитячого садка в Німеччині, в сумі 10 доларів. Наша дорога членка не омине ніодної нагоди, що не принесла б користі для СУА. Так тепер зробила, бо замість квітів на могилу бл. п. о. Степана Мохнацького пожертвувала гроші на вище згадану ціль. Цією дорогою пересилаємо п-ву Дроздикам найщирішу подяку.

Наталія Мітрінга, скарб.

НОВІ ВИДАННЯ

Ірина Книш: **Перші кроки на еміграції.** (З недавно минулого) В-во Культура й Освіта. Вінніпег 1955. Ст. 40.

Література жіночого руху у нас така вбога, що з великою увагою треба сприймати кожную хочби й найменшу появу. Авторка книжечки уже відома як журналістка та публіцистка. Її праця про початки нашого жіночого руху та постать Наталії Кобринської “Смолоскип у темряві”) представила її нашому суспільству, як першорядного знавця цієї проблеми.

А в цій книжечці вона зясує початок організованого життя на еміграції, в Австрії. Вже 30. вересня 1945 відбувся перший зїзд українського жіноцтва у Фельдкірху, що зібрав делегаток із усіх зон. Тут схвалено організаційні тези українського жіночого руху на еміграції і прийнято статут Союзу Українок Європи.

Найбільшою цінністю книжечки це документи, що їх вона передруковує. Знаходимо тут першу відозву до української жінки, організаційні інструкції, статті з “Інформаційного Листка”, плян праці культ. освітньої референтки, резолюції зїзду та тези Союзу Українок Європи. Це все свідчить про ґрунтовну підготовку організаційного почину. Але гарно задумане діло не завершилось об'єднанням місцевих жіночих організацій в один центр. Авторка розглядає причини цього явища, але в оцінці їх вона не зовсім об'єктивна. Щоб урухомити організацію, не вистачать лише інструкції й відозви, а треба живих людей, що двигали б діло на місцях. А коли ініціаторки цього діла при першій можливості виїхали з Австрії, тоді воно не могло розвинутись як слід.

Праця доповнена численними ілюстраціями. Велика заслуга авторки в тому, що вона цей матеріал зібрала й упорядкувала. Л. Б.

Над могилою ігумені-основниці

(У першу річницю смерті Матері Йосафати, ЧСВВ)

Коли дбайливі батьки віддають своїх дочок на навчання до вищої школи на Факс Чейзі, подивляють величавий будинок і чудовий парк довкруги нього. Мало хто спитає, чийми зусиллями та чиєю заслугою постала ця так гарно приміщена навчальна станиця.

А недавно тому, в погідний липневий день, відійшла у заповітну людина, що двигнула це діло. Коротка згадка в нашій пресі повідомила про те, що дня 12. липня померла мати Йосафата Теодорович, ЧСВВ у віці 76 літ. Похорон її відбувся у Філадельфії при численній участі сестер і духовенства.

Мати Йосафата походила з священничої родини й зазнала дбайливого виховання. З-поміж шести дітей вона перша виявила нахил до чернечого життя і в віці 19 літ вступила до монастиря. Перші обіти зложила в 1899 р. у Словіті. І з цієї хвилини почався її довгий чернечий шлях, позначений слідами її невсипущої праці.

Розпочала вона його у вересні 1899 р. як префекта учениць інституту СС. Василянок у Львові. Пробувши там два роки, вона була короткий час настоятелькою в Перемишлі, а потім ігуменею в Яворові. Тут виявився її організаційний хист. За її побуту гарно розвивався учительський семінар і народня школа, піднеслася господарка монастиря. При школі побудовано велику залу, що служила для руханки і шкільних вистав.

Воєнна хуртовина застала матір Йосафату на чолі цієї навчальної станиці. Перевівши монастир через воєнне лихоліття, вона побачила перед собою особливе завдання. У 1918 році доручено їй поїхати до Києва, щоб оснувати там сиротинець для воєнних сиріт. Та умовини для цього були зепригожі. Постійна воєнна загроза, трудні життєві умовини та неприхиль-

ність місцевих чинників не дали цього здійснити і вже в 1919 р. мати Йосафата wraz із сестрами повернулася до Словіти.

Та доля судила матері Йосафаті доконати незвичайного ді-

Мати Йосафата Теодорович ЧСВВ
основниця школи на Факс Чейзі

Mother Superior Josaphata
Theodorovich, OSBM, the
founder of the school at Fox Chase

ла. У 1922 р. їй доручено виїхати до Америки, щоб продовжувати працю в недавно заснованому монастирі СС. Василянок. Невеликий же монастир доручив їй провід новичок і цій праці присвятила вона два роки. У 1924 р. обрано її ігуменею СС. Василянок у філадельфійській дієцезії.

Монастир СС. Василянок містився вже тоді в теперішньому місці. Це був великий, залісений пустир із невеличким домиком і господарством. Працею сестер упорядкувався хутір. Матері Йосафаті вдалося ще закупити 36-акрову фарму. Монастир став розвиватись. Щораз більше прибувало сестер, що бажали розбудувати

Боже діло. У дієцезії зародився почин парохіяльних шкіл, що вимагали провуду і навчання сестер.

А мати Йосафата, що стільки літ виховувала молодь, змагала до того, щоб навчати. У 1931 р. вдалося оснувати середню школу — академію св. Василя Великого. І вже дочки наших переселенців мали навчальну станицю, де діставали дбайливе виховання. Їх вели це тільки в релігійному дусі, але й давали потрібні відомості з українознавства. Бо сестрам удалося затвердити у пляні навчання також відповідну кількість годин української мови. Це навчання доповнювано відомостями з української культури. Молоді дівчата пізнавали в інституті українське народне мистецтво, вивчали народні танки, які показував їм сам піонер танку — Аврамєнко.

Навчальна станиця розвивалась. Врешті побудовано в 1934 році великий будинок з каплицею і навчальними залами.

На хуторі СС. Василянок було п'ять природних джерел. Мати ігуменя рішила використати їх на хвалу Божій Матері. У 1934 р. побудовано над ними гроту на взір тієї, що в Лурді. У гроті є престіл і статуя Богоматері, до якої щороку в День Матері виходить група паломників. У 1940 р. Апостольська Столиця надала їй повне право відпусту. І тепер Факс Чейз став відпустовим місцем, яке знають усі побожні люди в ЗДА.

Виховне діло СС. Василянок розросталось. Щораз більше сестер працювало вчительками на парохіях та навчало нашу дітвору в ЗДА. Академія св. Василя Великого відкрила свої брами для довокoliшного населення і стала великою середньою школою, де навчалось кількасот дівчаток.

Та намагання матері Йосафати ішло в напрямі, щоб дати
(Докінчення на ст. 12)

Український Музичний Інститут

II.

У професорському складі Українського Музичного Інституту в Нью Йорку, серед цілого ряду педагогів є замітні жіночі сили, що заслуговують на окрему увагу.

Із піаністок, найстарша стажем — **Мелянія Байлова**. Закінчила Український Музичний Інститут ім. Лисенка у Львові. Продовжувала музичні студії у Відні у проф. Гуго Райнгольда та д-ра Павла Вайнгартена. По закінченні студій, давала лекції гри на фортепіані в Калуші, де також організувала імпрези.

Від 1930—1944 р. вела класу фортепіанової гри в Укр. Муз. Інституті у Львові та доїздом давала лекції в Стрию. Також дуже часто акомпаніювала учням Муз. Інституту та на різних імпрезах.

На еміграції, в Зальцбургу, викладала в гімназії теорію музики і вчила співу та гри на фортепіані. В таборському оперовому театрі грала в оркестрі та акомпаніювала на всіх імпрезах, а в Союзі Українок виголошувала реферати про українську музику. На запрошення композитора З. Лиська переїхала до Міттенвальду, де працювала в музичній школі.

Меланія Байлова
Melanie Baylova

Прибувши до Нью Йорку, давала лекції приватно, а коли постав УМІ, бере жваву участь в його організаційній праці та

Євгенія Чапельська
Eugenie Chapelska

з великим умінням і дбайливістю веде класу фортепіанової гри.

Дуже активною і відданою праці УМІ є **Євгенія Чапельська**. Музичну освіту одержала в Державній Музичній Консерваторії у Львові. Дальші музичні студії удосконалювала в класі майстрів у проф. Едварда Штоермана. В Державній Музичній Консерваторії зробила педагогічний іспит і одержала диплом із правом навчання фортепіанової гри та співу в середніх школах. Учителювала 9 років у музичній школі Райсової у Львові, де давала лекції фортепіану і рівночасно була

ІЗ КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

У березні відбувся в аудиторії „Маямі Віменс Клуб“ концерт співачки Ольги Павлової. У програмі концерту були твори Лопатинського, Гайворонського, Лисенка й Артемовського. Дохід із концерту призначено на будову гр.-катол. церкви в Маямі.

акомпаніаторкою в класі сольного співу. Звідти перейшла на працю до Українського Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові, де вела класу фортепіанової гри та рівночасно була акомпаніаторкою. Також деякий час приймала участь як піаністка в радіовисильні.

У відділі фортепіанової гри УМІ працює також **Леся Вахнянин-Куриленко**, відома українській публиці з численних імпрез в Нью Йорку та околиці, де дуже часто безкорисно виступає як піаністка та знаменита акомпаніаторка.

Музичні студії почала в Українському Музичному Інституті ім. Лисенка в Перемишлі. По одержанні державної стипендії, продовжувала вчитися у Варшаві у відомого шопеніста проф. Гурчинського. В 1941 р. виїхала до Берліна, де студіювала у проф. Р. Росслера.

Внаслідок воєнних подій переїхала до Зальцбургу, де в „Моцартеум“ закінчила науку в класі майстрів у проф. Елли Ней та у проф. Вайнгартена. В 1946-47 р. брала участь у міжнародних музичних концертах у Женеві. (Докінчення буде)

Стефанія Нагірна

Леся Вахнянин-Куриленко
Lessya Vakhnianin-Kurilenko

Із проектів на Конвенцію

Дня 3. квітня ц. р. відбувся Окружний Зїзд у Рочестері, що обговорив і ухвалив слїдуючі проекти на XI Конвенцію СУА:

Ми, членки Союзу Українок Америки в Бофало, Рочестер і Ютиці, зібрані на Окр. Зїзді в Рочестері вітаємо думку СУА скликувати Окружні Зїзди Відділів СУА, бо вони активізують загал українського жіноцтва і дають можливість зайняти становище до наростаючих актуальних проблем.

Організаційні справи

Вважаємо необхідним поширити членство нашої організації та притягнути в рядки організації загал нашого жіноцтва, бо тільки свідомо та організована жінка відповість вимогам патріотки, ідейної матері й громадянки.

Підставою до цієї акції буде — призначити один місяць як

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Журнал для мене цікавий і приємний, але деякі бажать, щоб ті самі теми були подані англійською мовою, чи хоч на кінці статті коротке резюме.

Наталія Панасюк,
Випани, Н. Й.

У журналі потрібно більше статей і заміток англійською мовою. Окремий куток, як і з чого вивчати українську мову

Інж. Атанас Мілянч,
Дітройт

Ми дуже раді, що журнал збуджує зацікавлення серед тут народжених. Щоб дати їм змогу слїдкувати за його змістом, подаємо від недавна короткі огляди українських статей на англійській сторінці. Щоб зробити це повнішим, думаємо поширити англійську сторінку, бо й молодечі Відділи СУА цього домагаються. У цьому числі починаємо подавати підписи під світлинами англійською мовою.

Натомість наука мови в журналі, що виходить раз у місяць, не є вказана. За великий відступ часу від одної лекції до другої! Та порада, як і з чого вивчати, себто з яких підручників, дуже доцїльна і це постараємось в не довзі подати.

кампанію за приєднанням членства. Тоді кожна членка обов'язується притягнути другу в наші ряди.

Засобом приєднання молоді є — влаштування вечірок, получених із навчанням вишивання, писання писанок чи народних танків.

Фінансові справи

Найважнішим завданням СУА є сплатення довгу, що тяжить на Домі СУА у Філадельфії. Ця справа набирає тим більшої ваги, що від сплатення довгу залежить відкриття Музею народнього мистецтва. Щоб прискорити грошей на ту цїль, пропонується започаткувати акцію ланцюгового виклику Відділів СУА та видання цеголок, щоб кожна членка стала фундаторкою Дому СУА. Відділи повинні влаштувати одну імпрезу на ту цїль.

Видавництво СУА

З огляду на збіркову кампанію на сплату Дому СУА не слїд починати тепер спеціальної кампанії за пресовим фондом

„Нашого Життя”. Та є побажаним, щоб кожна членка стала передплатницею нашого журналу.

Побажання до редакції журналу:

- а) збільшити кількість коротких та цікавих оповідань,
- б) подавати більше відомостей про життя Відділів та жіночі постаті в них.

Анна Мельник

*

23 Відділ СУА у Дітроїті обговорив на своїх зборах дня 29. травня дальші проекти на XI Конвенцію, які й подаємо:

1. До журналу „Наше Життя” висуваємо прохання, щоб на його сторінках відкрито лікарський порадник, так як його ведуть американські журнали. Добре було б, щоб кожна читачка на свій запит могла дістати відповідь у черговому числі.

2. Гол. Управі даємо під розвагу нашу пропозицію, щоб Конвенції СУА відбувались що три роки, бо виграти на виїзд делегаток що два роки занадто обтяжують Відділи.

А. Назаркевич, секретарка

Олена Лотоцька, голова СУА, промовляє, як містоголова Українського Конгресового Комітету на VI. зїзді в Нью Йорку

Helen Lotosky, President, UNWLA, Vice-President, UCCA, addressing the 6th congress at New York

Поминки у Централі С У А

Дня 19. червня зійшлися членки С У А для особливої нагоди. Централь С У А запросила Окр. Раду і Відділи, щоб за стародавнім українським звичаєм віддати почесність тіням визначної членки, бл. п. Павлини Панамаренко.

О год. 12.45 відправлено у катедрі, як годиться у сорок днів, парастас за душу покійної. Потім союзнянки перейшли до Дому С У А, де приготовано поминки. За почесним столом засіла родина Покійної: невістка Олена, сип Павло з дітьми, а між ними порожнє крісло, що вказувало на порожнє місце, яке залишилося в організації та в душах присутніх. З боків зайняли місце голова С У А п. Олена Лотоцька і касієрка Гол. Управи п. Марія Бабяк, що перейняла провід гостини.

По молитві членки засіли до застелених столів. Обідню перекуску приготували під проводом господарської референтки С У А п. Анни Сивуляк — членки пп. Стрижак, Волянська, Боднар і Малиновська. Вони ж подавали, дбаючи, щоб усі гості були ситі.

Коли вже обід закінчився, п. Бабяк почала покликати до слова представниць Відділів, а в першу чергу 42 Відділу, де бл. п. Павлина Панамаренко була довголітньою членкою, урядничкою і головою. Промовила теперішня місто голова Відділу н. Євгенія Задорожна. Вона підкреслила цінні прикмети її громадської праці, її відданість і щирість. Від 10 Відділу виступила голова п. Наталія Лопатинська, що походить з того самого села, що й Покійна. Пригадала собі хвилину, коли бл. п. Павлина прийшла попрощатись перед виїздом до Америки та обіцяла, що й за морем буде громадськи працювати. Цієї обіцянки додержала. Голова 20 Відділу п. Олена Сердюк пригадала її листування з Об'єднанням Українських Жінок у Мюнхені та її дбайливі заходи допомогти жіноцтву на скитальщині. Місто голова 41 Відділу п. Юлія Стри-

жак співпрацювала з покійною 20 літ та зазнала лиш доброго її впливу. Іменем 46 Відділу промовила п. Фостик, що пригадала собі неодиєн момент співпраці та співдії. Від 48 Відділу зложила вирази співчуття секретарка п. Савчинська.

Потім покликано до слова орг. референтку п. Марію Біляк. Вона не мала пагоди ближче пізнати Покійної, але з відгуків бачить, який позитивний був її вплив, якого значення це була громадянка. Вона мала щастя, що не тільки хотіла, але й уміла працювати для свого народу. І цю її працю оцінила й оцінить Україна. Редакторка „Н. Ж.“ п. Лідія Бурчинська покликана до слова, розглянула прикмети Покійної, що дозволили їй досягнути таких успіхів у своїй праці.

Промовляли ще дальші членки С У А, як п. Сивуляк, п. Банах, п. Сенькович. Найцікавішим був виступ п. Анни Мицишин, що жила в великій приязні з бл. п. Павлиною. Вона вказала на громадські її прикмети і на ціль її змагань — Дім С У А. Покійна мріяла про власну домовку організації і любила це надбання, тому п. Мицишин пропонує перевести збірку на цю ціль. Збірка дала 54.50 дол.

Цікаві подробиці про її рід подали присутні своїки, що прибули її заходами до ЗДА. Це були її небожі, пп. Гречка й Онуфришин. Кінцеве слово виголосила голова С У А п. Олена Лотоцька. Вона вказала на світлий приклад, що його залишив нам життєвий шлях Павлини Панамаренко. Від неї вчилися за життя, а й тепер на її помитках можуть навчитись присутні та піти її слідами.

Вкінці промовили син і невістка Покійної. Вона була їм найкращою матір'ю, дбайливою бабусею для внуків, мудрим доглядником у родинному підприємстві. Та значення їх матері, як громадянки зрозумів син щойно тепер, коли почув відгуки її співробітниць та проводу С У А.

З піднесеними почуваннями розійшлися учасниці поминок.

Сумно було на душі, що бл. п. Павлина Панамаренко покинула нас. Але радісно, що це відчув такий великий гурт жінок і зійшовся у спільному жалю, щоб пошанувати її пам'ять. Тепло було від того, що так просто і щиро висловила кожна свій жаль і смуток. Відчувалось, що всі — це одна велика родина, що оплакує свою втрачену дорогу членку. Союзнянка

НАД МОГИЛОЮ ІГУМЕНІ-ОСНОВНИЦІ

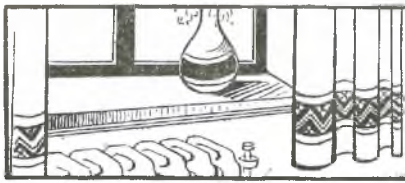
(Докінчення зі ст. 9)

дівчатам і вищу освіту. У 1947 засновано на Факс Чейзі Каледж св. Василя Великого, де могли продовжувати науку вихованки академії, а сестри могли досягти вчительські дипломи.

У тому ж часі, коли пронеслась вістка про акцію допомоги скитальцям, академія св. Василя Великого підняла акцію "Діти дітям", яка дала сотні пакунків із одягом і харчами. Дівоча молодь перших переселенців знаходила захист і науку в академії св. Василя Великого. Багато дівчат-скиталок із вдячністю згадує ці роки навчання в академії, де вони за зниженою оплатою знаходили науку й мешкання і материнську опіку.

Та недовго втішалась мати Йосафата цими досягненнями школи. У 1948 р. вона зломилася у терпінні. Дня 12 липня 1954 р. Всевишній покликав її до себе.

Тихо відійшла мати ігуменя на вічний спокій. Полишила великий монастир, та навчальну станицю, що були твором її рук. Господь благословив її працю та дозволив їй дожити розросту і розвою. До тихої могили на монастирському цвинтарі линуць думки й бажання її учениць, що ще пам'ятають зі Львова й Яворова та Філадельфії її лагідне слово і м'яку руку. Л. Б.

У НАШІЙ ХАТІ

Годуємо немовлятко

Їжа немовлятка важлива не тільки для його здоров'я й росту. Вона має також виховне значення. Підхід матері до дитини, відлучення її від грудей, перехід від фляшки на ложку і від ложки до горнятка --- це все етапи, що вимагають великої уваги. Відомо, що звички дитини встановлюються в цьому ранньому віці. Отже тому всі ці події мають для себе велике значення.

Дитина годувана груддю відчуває велику близькість до матері. Вона потребує не тільки поживи, але й теплоти й ласкавості і притулившись до материних грудей вона це відчуває. Також годування фляшкою може дати дитині це почуття теплоти й безпеки, коли мати пригорне дитину, приговорює й усміхається до неї. Коли немовляткові дають фляшку без цього підходу, воно не сприймає так добре їжі. Досліди вказали, що немовлятка в заслах, що дістають фляшку без ласкавих обіймів, не травлять так добре і не сплять по їжі так глибоко, як ті, що їх погодували з увагою й теплотою.

Відомо, що найкращою їжею для дитини --- це материне молоко. Воно вміщує всі складники, що їх потребує немовля за виїмком заліза й вітаміни Д. Однак не завжди мати може годувати свою дитину. Тоді годують його сполукою випарованого або свіжого молока з додатком певного роду цукру. Таке молоко також заспокоює всі потреби дитини за виїмком заліза і вітамінів Ц і Д. Тому вже в першому місяці треба додати до дитячого харчу ці вітаміни. Залізо, що знаходиться в жовтку, дають немовляткові аж по двох або трьох місяцях.

Народившись, воно має ще деякий його запас.

Щодо дальших харчів немає певно устійненої межі, коли немовлятко повинно їх сприймати. Все залежить від його вигляду і росту, від його апетиту та охоти до їжі. Починається годування дитини ложкою і це стає для неї також новим досвідом. Немовля ще не вміє орудувати язиком, щоб посунути ним їжу до горла. І тому перша проба кінчається тим, що воно їжу виплює. Цим не треба зражуватися, або вперто настоювати. Другим разом воно уже потримає їжу в роті і ссучи її, посує до горла.

Так само як із ложкою, відбувається воно з горнятком. Немовля, що привикло ссати або їсти з ложочки, ще не вміє пити і тому горнячко, притулене до уст нічого йому не каже. Але коли воно вмочить губи в рідину, то хоч не потягне її, все ж таки щось на губах лишиться. Тоді другим разом воно уже попробує ссучи потягнути і поволі навчиться пити. Тому треба вже скоро починати науку пиття, бо це поширює досвід немовляти.

Першим чужим харчем, що його дістає немовлятко --- це помаранчевий сок, розпущений водою. Немовлятко не сприймає його відразу радо, кривиться, а то й виплює. Тому треба поступитись йому перший раз. Другим разом воно вже сприйме його більш зацікавлено. І так із кожним новим харчем. Перший раз треба подати лиш у маленькій кількості, щоб воно „покоштувало”. Воно попробує його язиком і буває, що й відразу його сприйме. А коли ні, тоді треба попробувати на другий день.

Звичайно першим наїв цільним харчем є каша. Її мішають із формулкою або теплим молоком. Потім впроваджують перетерті банани і перетерте мясо. Всякий новий харч треба подавати дитині на початку їжі, коли вона насправду голодна. Коли б дитина відкинула його, тоді не треба настоювати, а перейти до звичного харчу.

Шкірки з хліба дають немовляткові, коли появляється його перший зубок. Це гризіння важливе, бо воно дає йому зовсім новий досвід --- жуття. Але за цим треба слідкувати, бо воно може нераз відломити великий кусник хлібної шкірки та пробувати ликнути його. Тому краще давати гризти твердий цвібак, що має солодший смак і не відломлюється.

Коли вже появилось кілька зубків, і немовлятко вже вміє ними орудувати, переходимо від перетираної до меленої їжі. Це діється між 9-тим і 12-тим місяцем. Воно вже дістає їжу тричі на день, яка не різниться багато від їжі дорослих. Тоді дитина вже має свої улюблені страви, які треба узгляднювати, але й поміж те давати й ті менше люблені, щоб харч був різноманітний. А головною засадою при їжі - це терпеливість і увага, з якою її треба подавати. Їжа в поспіху або на силу не приносить користі дитині.

Харчевий промисл подає дуже широкий вибір перетираних харчів для немовлят. Також кашні бувають підварені, щоб не чекати довго на їх викінчення. Однак дбайлива мати старатиметься впроваджувати поміж те також свіжі харчі, а свіжо приправлені мають свою окрему вартість. З англійського

Зирк у тутешню кухню!

В літі американська кухня зужитковує більше риби як зимою. Тому подаємо знов спосіб приладження риби, що є дуже скорий.

Із мало відомих городин розглянемо в цьому числі артшоки, що є смачні і легко стравні.

Філе з риби у підливі з білого вина

Потрібно на 6 осіб:

- 2 філети вагою 2 фунти
- 5 ложок топленого масла
- $\frac{1}{4}$ горнятка білого вина
- $\frac{1}{2}$ ложки соку з цитрини
- 2 кружальця цибулі
- 2 ложки муки
- $\frac{1}{2}$ горнятка росолу з риби або води
- 2 ложки сметанки (heavy cream)
- 2 жовтка
- соли і перцю до смаку
- 1 ложка дрібно січеної петрушки

Уложити філети в маслі вишаченій, огнетривалій посудині, полити двома ложками топленого масла, вином, змішаним із цитриновим соком. Зверху приложити двома кружальцями цибулі. Накрити алюмінієвим папером, тісно обгорнувши краї. Пекти в печі на 400° впродовж 10 хвилин. Окремо розтопити 2 ложки масла, змішати з мукою, розвести рідиною з-під риби, додати росіл з риби або воду ($\frac{1}{2}$ горнятка), сметанку, жовтка, сіль і перець до смаку, добре все розбити і поставити, нехай закипить. Рибу виложити на полумисок, покроїти в кусники, полляти тією підливою, а зверху посипати дрібно січеною петрушкою.

Артшоки

Ця городина нагадує своїм виглядом круглий кактус. При закупі вибираємо одну артшоку на особу. Відрізати било, очистити з верхнього листя і вгорі врізати отвір, глибокий на один цаль (інч). Обв'язати білою м'якою ниткою, щоб зберегла форму. Намочити на пів години у холодній воді. Відцідити і варити у парнику (горщик із подвійним дном) або в посоленому окропі, додавши до нього на кінець ножа соди до варення, впродовж 25 хвилин.

Якщо артшоки великі, тоді треба варити й одну годину. Відцідити воду, звертаючи горішню частину вниз, щоб стекла вода, зняти нитку і вирізати тверду частину артшоки зі середини, т. зв. серце. Подаємо його з бешамелем, голяндською підливою або рум'яним маслом.

ЦИТРИНОВИЙ КВАС

Наближається літній, душний час. Вже треба думати про те, як гаситимемо спрагу кожного дня, коли сонечко припікає, а вечір не дає прохолоди. Щоб не пити різних przypadкових напійків, матимемо в нашій ледничці завжди дзбан перевареної води, що найкраще гасить спрагу.

Дехто любить, щоб холодний напій був квасний. Тоді найкраще послужить нам цитринова лімонада, або всуміш із помаранчами. Цитрина має багато складників, що потрібні нашому організмові. Цитринові курації стосують при ревматизмі. Гаряча лімонада запобігає перестуді.

Цитриновий квас вбиває бактерії, або послаблює їх діяння в організмі. Тому, коли подорожуємо в літі й непевні води, найкраще мати з собою кілька цитрин, що допоможуть нам її дезінфікувати.

Цитриновий квас знаходиться також у порічках, агресті і гогодзах.

УЛЮБЛЕНА ТКАНИНА

Кожен сезон моди має свою. Бо в виробництві тканин діють свої закони і щороку треба впроваджувати щось нового. Тепер найновішою стала вовняна флянеля.

Дарма, що йде до літа, коли стараємось зодягати що найлегше й найпрозоріше. Але флянеля має одну добру прикмету: вона втягає піт і добре переться. Тому її можна носити і в літі, а спортове вбрання виконують тільки з неї. А тепер, коли стали виробляти флянелю у смужки, то вже кра-

вецькій фантазії немає кінця. Ці смужки дозволяють так багато експериментів! Їх комбінують вздовж і впоперек, укладають скісно й лямують край.

ЩОБ НАМ ХЛІБ НЕ ЗАСИХАВ

Хліб і булки неймовірно скоро засихають у тутешньому кліматі. А не завжди можемо рано мати свіже печиво. Отже, щоб на другий день збереглось вогке, покладім у хлібник половину яблука. Це допоможе йому зберегти вогкість.

НОВІ ФОРМИ ЗІЗДУ

Могутній зїзд Генеральної Федерації Жіночих Клубів був зразком добре упорядкованого зібрання. Три тисячі учасниць піддавались дисципліновано кожному закликові президії і зїзд пробігав точно у запланованих рямяцях.

Цікавою новиною було те, що кожна сесія починалась музичною точкою. Молоді студентки і студенти Музичної Академії, що славиться на всю Америку, мали нагоду виступити перед зібраним жіноцтвом. Прослухавши цей вступ, делегатки приступали до нарад.

Великою атракцією зїзду була виставка домашнього господарства, що відбувалась у тому самому готелі, що й зїзд. Учасниці оглядали уважно всі новинки. Та осередком виставки була корова, що спокійно румігала, не зважаючи на подив, що її викликувала.

ПОМЕР ВИНАХІДНИК ПИЛОСОСУ

Недавно тому помер у Лондоні Генрі Бут, винахідник пилососу, у віці 83-ох літ. Спершу він пробував здувати пил при помочі окремого апарату. Пізніш показалося практичнішим втягати його в отвір і вже в 1903 він спорудив щось таке, що стало прообразом теперішніх апаратів. Але тривало ще добрих кільканадцять літ аж випродукували перший справжній пилосос.

oo

2. зшиток куховарської книжки „Городина й овочі“ вже в друку

До нашої анкети

У 70-ліття жіночого руху „Наше Життя” перевело спробу анкети. Це була розмова із рядом жінок, що здобули своє становище завдяки здобуткам жіночого руху. Отже не з громадськими діячками, що активно продовжують його шлях. А саме з тими, що виростили під його гасла та затвердили себе у суспільстві, як індивідуальності та фахівці.

Не можемо сказати, щоб ця анкета вийшла **точно так, як її** заплановано. Первісно думалось обхопити нею значно ширший круг людей. Та великі віддалі і неспромога передискутувати все листовно обмежила круг до шести жінок. Щасливо вдалось у тому числі об'єднати різні світи і різні покоління. І тому кожна відповідь вносила щось нового в осяги 70-ліття.

Різні світи наших відповідей — це течії жіночого руху. Бо ж він пробігав інакше в США, як бачимо з відповіді Марії Бек, інакше в Галичині, про що пише д-р Софія Парфанович і інж. Надія Шехович, а зовсім інакше на Наддніпрянщині, про що свідчить Олена Трофимовська і д-р Ніна Синявська. Також вік учасниць грає певну роль. Олена Трофимовська і д-р Софія Парфанович мусіли пробивати собі шлях, здобуваючи вищу освіту. А другі, молодші учасниці анкети гладше перейшли через цей ступінь і тому ширше й докладніше розглядаються в теперішності.

Тому поспробуймо розглянути ці відповіді! Вони можуть дати нам багато думок про шлях української жінки. Допоможуть нам оцінити її здобутки та вигляди на майбутнє.

Як уже сказано — у відпові-

дях старших учасниць наголошений момент боротьби. Вони переборювали нехоть і недовіря до умових і фахових спосібностей жінки. Під час студій вони працювали вдвоє стільки, що їх товариші, під час праці треба було здобувати краще місце впертим зусиллям. Тому з їх відповідей лине важкий життєвий досвід і там немає погідного задоволення. Навпаки — є та глибока життєва мудрість, що скептично перевірює кожен осяг і чекає, щоб її оправдало життя. І тому всі дані в тих відповідях — це певні факти, що їх нічим не опрокинеш. Приклад — становище жінки-селянки, що по важкій праці в полі кидається до хатньої господарки, або — певні, слабше платні фахи в УРСР, як народне вчительство чи санітарна допомога.

Про це треба пам'ятати й не випускати з думки, коли переходимо до відповідей молодших учасниць. Входимо неначе в погіднішу атмосферу, де здається немає труднощів чи боротьби. Правда, цей момент підкреслений у відповіді Марії Бек. Вона перевела важку кампанію заки добилась, як перша жінка, до міської ради міста Дітройту. Але цей її крок був піонерський навіть в Америці і увійти в цю ділянку праці і затвердити себе в ній — коштувало б кожній важких зусиль. Зате кризь студії чи початкові кроки адвокатської праці вона перейшла без перешкод.

Те саме зустрічаємо в інших учасниць анкети. Вони не мали труднощів під час студій, а інж. Надія Шехович навіть підкреслює якесь радісне змагання між дівчатами й хлопцями у

спільному навчанні. Значить — це вже переборений етап. В освіті й фаховому вишколі вже немає застережень. Існує воно ще в громадсько-політичній кар'єрі, як це доказує шлях Марії Бек. А може ще і в професійному шляху. Та в відповідях молодших учасниць немає наляку на те.

Навпаки — є тут нові моменти, що надають їхньому шляху нової вартості. Це замилювання до свого фаху, що відкриває жінці нові радощі і свідомість повноправної одиниці. Кинсно також жмут світла на окремий жіночий шлях, на окремі здібності жінки, що уможможують її краще до того чи іншого звання.

Зовсім окремо стоїть відповідь виховниці молодого покоління — мгр. Олександрі Копач. Вона наслідуює нам майбутнє жіночого руху та напрямні, які слід стосувати в відношенні до жіночої молоді. Бо ж вона незабаром увійде у життя і продовжуватиме шлях, започаткований 70 літ тому.

В її міркуваннях пробиваються два моменти. Це є наголошення жіночих прикмет у вихованні, як „доброті серця, любові до краси, замилювання до порядку“ поза загальнолюдськими первнями виховної системи. Другий — це вивчення вартостей родинного життя. На її думку давній родинний і суспільний лад захитаний у своїх основах, родина зазнає важких перемін. Тому треба спрямувати увагу молоді на ці вартості, що творять підставу добре упорядкованого суспільства.

Кризь усі відповіді пробива-

Родина і держава

Родина, останнім часом, набуває все більшої ваги в державному житті демократичних країн. Слідом за Бельгією, Францією, Люксембургом і Зах. Німеччиною — Швеція є п'ятою європейською країною, що затвердила у себе Міністерство Родинних Справ.

Вважаючи матір, за дуже влучним okreśленням д-ра Вюрмелінга (міністра родинних справ Зах. Німеччини), — серцем родини, ці новоутворені міністерства мають своїм основним завданням поліпшення, в першу чергу, економічних умов родини, щоб жінка могла спокійно і повністю користуватися своїм правом матері і виконувати, тим самим, дані їй Богом і природою свої основні обов'язки.

Під цю пору деякі країни можуть виявити поважні успіхи в

ється тісне пов'язання української жінки із долею свого народу. Американська уродженка Марія Бек ставила перші громадські кроки в Союзі України і причинилась до його розбудови. Д-р Софія Парфанович поставила своє знання в послугу українській жінці-селянці, а Олена Трофимовська вважає жіночу освіту необхідним чинником нашого національного розвитку. Молодші учасниці здобувають своєю фаховою працею пошану для здібностей української жінки. Мгр. Олександра Копач дбає про формування майбутньої членки українського суспільства.

Всі ці справи, заторкнені анкетною, можна б розвинути в окремі статті. Як цікаво було б розгорнути їх ширше, обміняти думками, послухати й думки загалом! До цього закликаємо тепер учасниць анкети. Тих, що не взяли в ній участі і тих, що тільки читали її. Варто б обговорити дотеперішній і дальший шлях української жінки, її труднощі і вигляди та її місце у поході народу до волі.

Л. Б.

галузі родинної допомоги, що починається вже з народження першої дитини; поліпшення житлових умов багатодітних родин і т. д. Подекуди (як, нпр. у Бельгії) родина з 4-ма дітьми користується певною знижкою на зал. квитки і ін., навіть, по деяких крамницях, зниження цін; кожна новонароджена дитина отримує одноразову грошову допомогу і т. зв. дитячий посаг (паунок із необхідними дитячими речами) і т. д. і т. д. Поруч із тим, увага новітньої техніки скерована на винайдення всіх можливих засобів, щоб полегшити і скоротити домашню працю жінки.

Зазначені міністерства щиро вітають всі зусилля тих громадських організацій, що їхні цілі збігаються, і подають їм моральну допомогу. Так, Міжнародний Конгрес Світового Руху Матерів у Брюсселі в 1953 році був позначений активною участю двох бельгійських міністрів — п. Де Таї (міністр родини і здоров'я) і п. Армелі (міністр освіти). Обширна доповідь міністра Родинних Справ Зах. Німеччини д-ра Вюрмелінга була одною з основних на Студійних Днях МММ у Бонні.

У своїй цікавій промові він заторкнув як один із пунктів те, що родина не мусить бути в залежності від держави, і що — свобода і самостійність родини — є її фундаментом.

Таке є тверде наставлення демократичного світу.

Діаметрально протилежні їм є засади комуністичної диктатури, яка перша і найбільше зачала „опікуватись” родиною. Справа йшла про створення досі незнаного людству, нової форми державного устрою, при якому кожна людська одиниця, не тільки знайшлася у повній від нього залежності, а й уважала б цей стан речей за цілком нормальний.

На те потрібно було зруйнувати весь попередній устрій, не тільки суспільного, а й особистого життя, що творилося довгими віками, почавши з о-

сновної клітини — родини і її духового джерела — релігії. Треба було позбавити матір її основної ролі — виховниці своїх власних дітей і хоронительці родинних і народних традицій.

Оцей наступ на „мирному фронті” ішов двома шляхами — шляхом економічного і морального тиску. Удержавивши весь промисл і торгівлю, влада узяла від себе все населення міст. Пізніше прийшла черга на селянство. Похід колективізації, включно з штучним голодом 1932/33 р. всім загально відомий.

А тому, що жінка одержала повну „рівноправність із чоловіком” і мусіла в однаковій мірі з ним турбуватися за існування своєї родини — вона стала також „активним будівничим комунізму на землі”.

З ходом років панівними гаслами, що несли за собою й моральний тиск, стали „Батьківщина кличе” або „Дамо країні більше” (вугілля, металу або чогось іншого, в залежності від того, в чому саме советський уряд відчував потребу). І жінку, що на той час являла собою поважний відсоток робітничої маси, спрямовували туди, де потрібні були її робітні руки... Коли потрібен був метал або вугілля, жінка займала місце поруч із чоловіком у гарячих цехах заводів і в темних підземеллях копалень; коли справа йшла про хліб чи цукор, мати-селянка кидала все, щоб дати рекордні врожаї.

А коли друга світова війна спустошила наші землі, зруйнувавши великі міста й промислові центри, потреба в робітних руках стала ще гострішою. Врештовуючи жадливі втрати чоловічого населення через війну й окупацію; можна цілком впевнено сказати, що відбудова цілої України, її промислу й сільського господарства в більшій частині здійснена силами української жінки.

Готуючись до остаточної перемоги комунізму у цілому світі, „батьківщина” зачала тепер

потребувати кваліфікованої робітної сили для роботи в промислі. І українська дівчина, закінчивши середню освіту, зобов'язана тепер вивчити якість звання, потрібне державі. А потім прикріплюють її на довгі роки до якогось заводу на далекій півночі чи в Сибірі, лиш щоб не на Україні. Те ж саме з сільсько-господарською молоддю, що доростає. Вона їде на засвоєння цілин і пустирів Казахстану, полишаючи свій чорнозем на чужі руки.

Перша половина запланованого знищення родини здається виконана. Українська мати відірвана від свого родинного вогнища. При найкращій волі вона не в змозі заопікуватись духовим життям своєї дитини, а трудні умовини її професійної праці, що негативно відбиваються на її моральному й фізичному стані, відбирають останні краплі такої можливості.

Друга частина пляну — це створення нового типу людини, яка являла б собою ніщо інше, як сліпе знаряддя режиму. Здавалось би, що методи державного виховання молоді мусяли б дати вже пишні плоди...

Але дійсність цього не підтверджує.

Наочним доказом того служить сама советська преса, яка змушена все частіше приділяти уваги молодшому поколінню. Всі зусилля влади — виплекати стандартний тип „советського челавека“ не дали очікуваних наслідків. З цього приводу преса обвинувачує молодих людей у байдужості, нездисциплінованості й інших, ще більших злочинах. Але, оскільки в советському режимі до категорії „злочинів“ зачислюють і виявлення релігійного почуття, то в цьому останньому особливо треба вбачати надзвичайно радісне для нас явище. Коли людина носить у душі Бога — вона не втрачена!

І треба вірити, що і з цього жорстокого експерименту історії наш нарід вийде переможно. Коли нас не зломив татарська навала, що сотнями літ пустошила наші землі, коли не знищили нас чужі окупації, що ні-

Із Ради СФУЖО

Український Золотий Хрест у ЗДА очолює тепер Павлина Різник. Як голова УЗХ вона входить у Раду СФУЖО, а окрім того належить до Контрольної Комісії нашої Федерації. Співпраця зблизила її до завдань СФУЖО і до них Павлина Різник виказує живе зацікавлення.

Павлина Різник належить до молодого покоління діячок, що народилося вже за океаном. Її батьки походять із Скалатського повіту. Єдина дочка у матері, що скоро повдовіла, вона малою дитиною вчашала до української вечірньої школи, на курси народних танків, на лекції фортепіану у проф. Кириченка. Це покерувало її зацікавленнями. У віці 13 літ вона стає співосновницею відділу молоді ОДВУ — МУН у Нью Йорку. У спільному гурті молоді вона вчиться працювати громадсько. Знаючи добре англійську мову, вона допомагає редагувати англійську сторінку Молодих Українських Націоналістів у „Віснику ОДВУ“, пізніше в тижневику „Націоналіст“, а також у журналі англійською мовою „Тризуб“.

Ще в середній школі мріяла стати вчителькою. Але її громадська праця звернула її увагу на журналістику, що потребувала молодих сил. Бажаючи писати для тут народженої молоді і для американського світу про українські проблеми, вона по закінченні середньої школи записується на журналістику до каледжу. У 1936 р. стає редакторкою сторінки МУН і референткою МУН при централі ОДВУ. Допомагає в канцелярії централі, знаючи англійську мову. Виїжджає в терен і закладає кілька відділів МУН.

У 1937 подружилась із Володимиром Різником, тодішнім членом централі ОДВУ. Подружжя перервало їй журналі-

вечили нашу культуру, то й цей наступ на душу нашого народу зуміємо відперти.

Зінаїда Витязь

Павлина Різник, голова Українського Золотого Хреста у Нью Йорку

Paulina Riznyk, President,
Ukrainian Gold Cross,
New York City

стичні студії та не спинило її в громадській роботі. Навпаки — її громадський кругозір поширився. Вона приглянулася до праці Українського Золотого Хреста, якому допомагала члсто, як членка МУН. У 1940 р. вступає до УЗХ і стає відразу до праці в його рядах.

Праця в жіночій організації дещо різнилась від попередніх її завдань. Але ставши дружиною й матір'ю трьох синів, Павлина Різник легко переключилась на сферу зацікавлень свідомого українського жіноцтва. Організація вимагала всієї уваги, щоб відбудувати свої ряди по важких воєнних переходах. І в цьому велика заслуга Павлини Різник, що належала до найактивніших її членок. У 1954 р. її вибрано головою УЗХ.

Її громадський шлях оцінила також українська громада ЗДА. У 1954 р. вибрано її секретаркою ЗУАДКомітету і круг її діяння тим поширився.

ФЕДЕРАЦІЯ ЖІНОК-ПРОМИСЛОВОК

Кількість жінок-підприємців у Франції така поважна (3 і пів мільона), що вони створили самостійну Федерацію, на чолі якої стоїть п. Фоане, власниця сталеварні.

СОЮЗ УКРАЇНОК АРГЕНТИНИ

У літвріччя праці теперішньої управи секретарка СУА Ольга Бандура подала звіт до преси. Союз Українок Аргентини розроблює певні ділянки праці, в яких уже має певні осяги. У звітномленні підкреслено те пайважніше, що вдалось за останнє півріччя перевести.

Головна увага проводу зосереджується на самоосвіті членок. Цьому присвячено ряд доповідей, що відбулись у домівці СУА. Л. Богацька говорила про „Тисячеліття писанок“ і „Княгиню Ольгу“ та „Ролю батьків у духовому розвитку Лесі Українки“, О. Бандура про „Новий час і діти“, „Сучасну молодь“ і прочитала оповідання „Великоднє сонечко“. На запрошення СУА виступив режисер д-р Іваницький із доповіддю „Театр і публіка“.

Велику увагу присвячено також імпрезам. У липні відсвятковано день княгині Ольги, патронки СУА, а в березні свято 70-ліття жіночого руху. Крім того відбулись ще спільні товариські зустрічі. Це була забава влаштована спільно з управою Клубу у вересні 1954. На чужому ґрунті влаштував Союз Українок виступ українських мистців — співаків і танцюристів на запрошення Християнської Організації Жінок. Цей виступ місцева публіка зустріла дуже прихильно і Християнська Організація Жінок зложила за те письмову подяку.

Суспільна опіка як завжди, знаходить найбільше прихильниць. Спільно з Жіночими Секціями „Просвіти“, „Відродження“, Сестрицтвом УАП Церкви і Марійської Дружини зібрано допомогу для залишенців в Європі. На ту ціль пожертвувано також частину грошей, що були призначені на українську мистецьку виставку і повернулись до каси СУА.

Бібліотека СУА побільшилась за цей час завдяки старанням бібліотечарки п. Лівші.

Недавно тому переведено загальні збори СУА. До нової у-

прави увійшли пп. Ніна Онацька голова, В. Білинська, місто-голова, О. Бандура, секретарка, Л. Палашевська, заступниця, О. Левитська, скарбничка, Т. Лівша, бібліотечарка, Л. Богацька, С. Аврам, О. Пічугіна, Й. Бульба, члени. До контр. комісії увійшли: пп. М. Марцюк, О. Мандзій і А. Любарівська. Референтуру зовнішніх звязків і виховну очолює п. Ніна Онацька, культ.-освітню п. Л. Богацька, а суспільної опіки п. Л. Палашевська.

Як найближче завдання на майбутнє СУА намітив відпову дитячого клубу, що хвилево перестав діяти. Удалось підшукати відповідне приміщення по черзі в Т-ві „Відродження“ і „Просвіта“.

На кінець липня плянує СУА відсвяткувати величаво свято Ольги спільно з Жін. Секціями „Просвіти“ й „Відродження“.

СОЦІАЛЬНІ ДНІ

Старанням Епархіяльної Управи БУК Едмонтонського Екзархату ц. р. відбулися в Едмонтоні під патронатом Преосв. Кир Ніля Саварина 5-ті з черги доповіді „Соціальних Днів“. Всіх доповідей було 10. Інавгураційна доповідь відбулася 2. лютого ц. р., кінцева 11. травня ц. р. Між доповідачами було теж 3 жінки, а саме: д-р Стефанія Жмуркевич говорила про українських поселенців у світлі державних документів. Прелегентка, кол. проф. Оттавського університету, використала як найосновніше архівальні дані про наших піонерів у Канаді. Крім цього говорила теж д-р Марія Кейван, лікарка, на тему народного здоров'я. Кінцеву доповідь мала п-ні Ірина Павликовська, членка Управи СФУЖО, яка говорила про українське народне мистецтво та його пристосування. Кожна доповідь стягала поважне число слухачів, які в живих дискусіях брали активну участь. Ці доповіді мають свою традицію і стягають від 100 до 200 слухачів кожного разу. Восени цього року відбудеться подібна серія,

яка буде присвячена 50-річчю Алберти як провінції. В кількох доповідях буде підкреслено вклад українського чинника в розвиток і розбудову цієї провінції.

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ

У днях 17., 18. і 19. червня святкувало українське, католицьке жіноцтво Канади рідкий ювілей. Пятдесят літ проминуло від перших починів праці наших католицьких піонерок, а десять відколи вони зорганізувались у Лігу Українських Католицьких Жінок. Ці роковини відмічено зїздом у Торонті, що його відкрив врочисті Преосв. Кир Ісидор. Доповіди прочитали п. Катерина Кравс („Огляд діяльності ЛУКЖ впродовж десятиріччя“), п. Михайлина Войтків, голова ЛУКЖ, п. Чабак і п. Іванна Петрів.

Точний перегляд ювілею подало в черговому числі.

НІМЕЦЬКЕ ЖІНОЦТВО ОБЕДНУЄТЬСЯ

Найбільші жіночі організації в Німеччині об'єдналися для спільних акцій і виступів. Членами цього Об'єднання є Союз Німецьких Вчителюк, Лікарок і Правничок, Союз Жінок-Універсанток, Союз Жінок-Господиць, Союз Сільських Господиць і Фрауенрінг, що править за Національну Раду Жінок Німеччини. Провід Об'єднання перебирає по черзі щороку інша організація.

ДОМАГАННЯ ЖІНОК ІЗ ВИЩОЮ ОСВІТОЮ

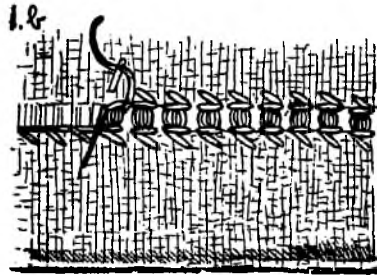
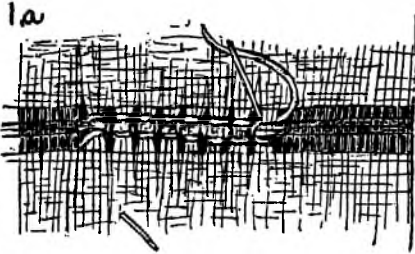
Союз Жінок Універсанток Австрії скликав свій зїзд у січні ц. р., на якому поставив домагання, щоб для розгляду подружніх труднощів та молодечої злочинності в Австрії затверджено більше жінок-суддів.

НІМЕЦЬКА ВЧЕНА ПОКЛИКАНА ДО АНКАРИ

Маряну Шіммель, молоду німецьку орієнталістку, турецька влада покликала на катедру релігійних наук при університеті в Анкарі. Її габілітаційна тема була — „Головні постаті ісламської містики“.

Українська вишивка

Викінчення ручних робіт

При малих і більших серветках застановляє нас викінчення. Воно має велике значення для вигляду серветки. Яке викінчення вибрати, щоб було шкоре й справжнє, українське?

1. **Прозоре викінчення** при помочі мережок.

- а) „Підгірська цирка”, як на рисунку. Витягнути кілька поперечних ниток. По-здовжні нитки обхоплювати ниткою, як вказано.
- б) „Прутик”. Іглою обійти

спершу один, а потім другий бік стовпців.

2. **Непрозоре викінчення.**

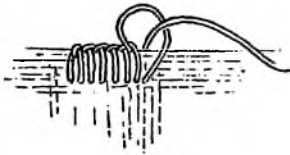
а) Обмітка.

Цим стібом викінчуємо сам край полотна. Коли матеріал тонкий, тоді можна загнути великий кант.

б) Косичка.

Косичкою обводимо вишивку, залишаючи вузький край полотна. Коли косичка готова, тоді завертаємо край і підшиваємо його невидним стібом.

2. а.

2. б.

Вишиваний настільник викінчений рубцем і мережкою „прутиком”

Холодник із черниць

Потрібно:

- 1 коробка черниць
- цукру до смаку
- сок із пів цитрини
- 4 ложки сметани
- 1 жовток
- 1 ложочка картопляної муки

Обмити черниці, заварити кілька разів, перетерти крізь сито. Додати цукру до смаку, сок цитриновий. Розколотити у сметані жовток і ложочку картопляної муки. Змішати це все з черницями, і раз заварити. Коли прохолоне, вставити до леднички.

Так само можна ладити холодник із полуниць.

Французькі битки

Потрібно:

- 4 битки з свинини
- ½ цитрини
- 1 ложка муки (до обсіпання)
- 1 ½ ложки масла
- 1 цибуля
- 1 ложочка муки
- ½ склянки росолу або води
- кілька печериць
- 1 ложка помідорових повил
- ½ склянки білого вина

Покраяти вепрові битки побити легко, скропити цитриною і покласти один на другий, нехай полежать годину. Потім посолити, обсіпати мукою і зрум'янити скоро на дуже гарячому маслі. На тому ж маслі засмажити дрібненько січену цибулю, дрібку муки, це все розвести росолом. Вкинути кілька печериць, покраяти у пасочки. Все разом піддушити чверть години, а тоді влити білого вина і помідорові повила. Вложити в це битки і душити ще на легкому вогні 20 хвилин. До того годиться сипкий риж.

Салата з риби

Потрібно:

- 1 пушка риби Туна
- ½ ф. зеленої фасолі
- 1 малий огірок

- 2 помідори
- 1 ложка січеного кропу

Вийняти рибу з пушки, покраяти її на кусники. Зварити зелену стручкову фасольку, покраяти в пасочки. Покроїти малий огірок у кружальця. Вимішати це все у салатириці і прикрити майонезом. Прибрати чвертками помідора і посипати дрібно січеним кропом.

Солодка капуста з помідорами

Потрібно:

- 1 головка капусти
- 1 ложка масла
- 1 цибуля
- 1 морква
- 1 петрушка
- 3 помідори
- 1 лавровий листок
- кілька зерен англ. перцю
- ½ склянки білого вина

Пошаткувати капусту, посолити, перемішати добре. Нехай постоїть годину. Потім спарити її киплячою водою і відцідити. Вкинути її на гаряче масло і душити, підливаючи потрохи води. Окремо зварити цибулю, моркву, петрушку, покроєні в кістки, разом із лавровим листком і кількома зернами англ. перцю. Дальше розварити помідори, а коли все м'яке, перетерти через ситко. Додати до того білого вина, ще раз заварити і виляти на капусту, коли вже м'яка. Разом коротко піддушити.

Салата з яблук

Потрібно:

- ½ ф. яблук винних
- ½ ф. вареної картоплі
- трохи вареної зеленої фасолі
- 2 варені яйця
- майонез

Покраяти у дрібну кістку яблука, варену картоплю, зелену фасольку, 2 варені яйця. Вимішати і скропити цитриною до смаку. Уложити в салатириці і покрити зверху майонезом.

Морожена лакоминка

Потрібно:

- ванілеве морожене
- 1 пушка бросквинь
- 1 коробка полуниць
- цукру до смаку

У глибокій десеровій тарілці покласти ложку ванілевого мо-

роженого, зверху дати половиною бросквині. Все це облити поливкою з полуниць.

Полівка: полуниці перетерти через ситко, поцукрувати до смаку і заварити. Поставити, нехай прохолоне.

Торт із яблук

Потрібно на коржик:

- ½ ф. несоленого масла
- ½ ф. змелених мигдалів
- ½ ф. цукру
- 3 цілі яйця

На яблучну масу:

- 13 яблук (квасних)
- ½ ф. цукру
- ½ склянки води
- помаранчева або цитринова шкірка

Коржик: Замісити тісто з муки, масла, мелених мигдалів, цукру і яйця. Розгачати тонко, виложити на бляху і спекти на 325°. Поставити нехай прохолоне.

Яблучна маса: Обібрати яблука, покроїти в тонесенькі скибки. Із води й цукру зварити густий соковик (сироп) і вкинути їх. Варити на легкому вогні, мішаючи постійно, аж буде густа, прозора маса. Для запаху додати тертої цитринової або помаранчевої шкірки. Коли мармеляда почне відставати від дна, тоді готова. Наложити її на спечений коржик, розвести рівно і коли простигне, покласти до леднички.

Крем із бросквинь (peach)

Потрібно:

- 4 бросквині
- 3 ложочки споршков. желатину
- цукру до смаку

Перетерти через ситко свіжі бросквині, додати цукру до смаку і вбивати аж буде пухке. Розпустити желатину у літній воді і влити до вбитої маси. Окремо вбити білка на тугий шум, вимішати з масою. Виполокати салатирику зимною водою, виложити масу і поставити до леднички, щоб застигло.

Куховарський зшиток „Мясива“ подає 42 приписи м'ясних страв. Коштує 60¢, з пересилкою 70¢. Замовляти в Централі СУА.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

THE COMING CONGRESS IN CEYLON

The International Women's Alliance is to hold its congress for the first time in Asia. This will be an outstanding event. In order to prepare for the gathering and to reach mutual understanding, the women of south-eastern Asian countries called a conference at Colombo in 1954. It was the first time that the Asian womanhood jointly reflected upon their needs and problems.

Now the congress of International Women's Alliance is going to unfold its extensive plans. The delegates from the world over will deliberate on the problems of Asia.

The main themes of the congress will be — education of women, family life, and laws regarding the rights of women. In Asia these problems are far from being solved and thus are in urgent need for elucidation. The family life, in particular, for it is still being guided by ancient patriarchal laws and customs. Since the transition from agricultural husbandry to industrialization is shaking down the old system of Asian peoples, a cautious and thoughtful assistance is needed.

The congress will likewise consider the general issues on which it is working for 50 years. They concern primarily the peace of the world and its preservation. It is a job for a long run, however, it belongs in the sphere of womanhood. Also equal standard of morality of high order for both men and women will be dwelt upon. The United Nations are already leading a successful struggle in this field, which, too, will be discussed and appraised in Ceylon.

At the conference of Asian women at Colombo a representative of World Federation of Ukrainian

Women's Organizations was present as an observer. Mrs. Nadia Shekhovich is residing in Ceylon and she is aware of living conditions of Asian women. Thus she welcomed the opportunity of attending an assemblage of Asian women striving hard to solve their burning questions. As a representative of the people who are treading the thorny road to liberation, she shared mutuality with the women who only recently succeeded in traversing this course.

Since this is a jubilee congress of the International Women's Alliance, so much more weight will be attached to it and its decisions, and we are gratified that Ukrainian representatives will be there. The Ukrainian organized women had been cooperating with the International Women's Alliance, as well as supporting its endeavors during the short period of sham peace from 1920 to 1939.

Because after World War II numerous Ukrainians were com-

pelled to leave their homeland and scattered all over the world, we are now emphasizing the more so the need for coming into contact with the women of the free world. We are likewise willing to help it in its action of assisting the Asian woman who has yet so many obstacles to surmount before final victory is won.

The Ukrainian organized womanhood has 70 years of their work behind them which striving has always been closely bound with Ukrainian people's struggle for freedom and independence. Our country, too, had its transition from agricultural way of life to industrialization, and it has endured torturous experiments and extreme terror of the bolshevik government, which suffering may now serve as a warning to free countries.

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations has received an invitation to take part in the jubilee congress in Ceylon, and our world league will aptly be represented by Mrs. Nadia Shekhovich of Ceylon and Mrs. Olena Prociuk of Sydney, Australia.

STUDENTS TO COMMEMORATE THEIR GREAT EDUCATOR

The memory of a great educator, the late Mother Superior of St. Basil's convent, Josaphata Theodorovich, will be venerated at Fox Chase, Pa., in July. The tombstone on her grave will be blessed and honor will be paid to her memory and achievements for the Ukrainian girl students.

When she came to the United States in 1922, she had a solid background as a pedagog in West Ukraine. Here she found a little convent in Fox Chase which she meant to develop. She ardently got to work for the sake of ex-

panding the convent and its schools.

Due to her efforts the Academy for Ukrainian girls was established in 1931. The convent having since grown, the Sisters have been taking over the teaching in the schools within the Ukrainian Greek-Catholic Diocese. Mother Superior was steadily consolidating the educational work in order to embrace most of Ukrainian children, already born in United States, in their school system.

Thanks to her efforts the Manor College for girls was founded

UKRAINIAN FOLK DRESS

Hutsulia

The Hutsuls, or West Ukrainian highlanders, inhabit the strip of Ukrainian Carpathians, from Solotvina to Suchava Rivers. This small branch of Ukrainian people possesses distinguishing characteristics of its own as far as its dialect, customs, husbandry and

Hutsulian man in native costume

in 1947, which completed her educational endeavor for Ukrainian girls. It is serving as the higher educational institution for the graduates from the Academy.

Mother Superior Josaphata died on July 12, 1954, at the age of 76. She left a great work which has become an enormous educational factor in the life of Ukrainian community in United States.

The students who remember Mother Superior Josaphata will come to Fox Chase to take part in the reverence paid her memory.

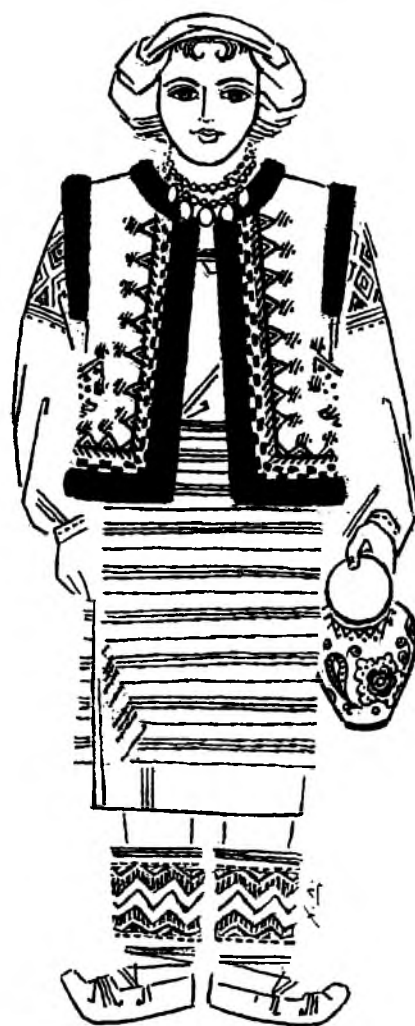
outer appearance are concerned.

The Hutsulian dress is renowned for its picturesqueness. Since it is most colorful in West Ukraine, we begin our delineation with it. In this short account we can give merely a main sketching, hoping to complement it with pictures.

The dress of Hutsul woman consists of similar component parts as elsewhere in Ukraine. In winter time she binds her head with a kerchief, while in summer the girl walks bare-headed, yet a married woman always wears a kerchief as a head covering. On her neck is a necklace to which on holidays she also adds a "zgarda," i.e. a little hand-made copper chain with crosses. She puts on a white home-spun shirt which has a cut similar to all shirts in Ukraine. This shirt, falling below the knees, has a narrow collar and sleeves folded at cuffs (dudi). Over the shirt she puts 2 "zapaski" to cover the lower part of body. These are oblong pieces of woolen cloth, red, green or orange, one of which is tied by a cord in the back while the other one is bound in the front. Both ends reach each other, and a little division is left on one side. These "zapaski" are fastened waist high with a "krayka." "Krayka" is ornamentally weaved woolen belt. A Hutsul woman wears stockings, either made of woolen cloth or knitted of yarn, which reach to knees. After, she puts on "postoli," i.e. hand-made shoes of ox hide of light color.

In the mountain climate the woman needs an adequate protection against cold weather. Hence the Hutsul woman wears throughout the year a sleeveless fur "kiptar." This is a flat vest of sheepskin, with the hair downward, buttoned up in the front.

The silhouette of a Hutsul woman may appear bulky since the taut material and severe climate do not permit light clothing tightly fitted. Her dress is short because as she treads mountain paths, she cannot wear a long garment. "Kiptar" and outer gar-

Hutsulian woman in native costume

ment broaden her waist, and the wide wrapping of her head completes these contours. However, her inborn gracefulness, easy walk, and appreciation of colors, grant her silhouette full case although at first sight she might have appeared too clumsy.

The entire dress of a Hutsul woman is richly ornamented. The shirt, the "kiptar," even stockings are embroidered, the "zapaski" and "krayka" have designs, even the leather of her shoes is embellished. The tendency toward vivid colors appears in the kerchiefs which is usually red, yellow, green or orange. A Hutsul woman festively dressed is a resemblance of a picturesque canvas against the background of green hills.

In another article we shall dwell on the outer garment of the men of Hutsulia.

L. B.

У НЕДІЛЮ

Жду і жду й ніяк діждатись
То вівторок, то четвер,
Я б хотів неділю мати
Вчора, завтра і тепер!

Радости було б багато,
Дядько в авто взяв би нас
І поїхали б гуляти,
Як завжди в святочний час.

Ідемо, світла зелені!
Ось червоні, почекай! —
Чом крамниці всі зашклені?
— Поступись, повзе трамвай!

Там біжить собака біла,
Дядьку, дядьку уважай!
Вже побігла, онде сіла;
А тепер мерщій рушай!

Люди йдуть, проходять жваво,
Бережіться, тру-ду-ду!

Я трублЮ не для забави,
Тут не важко за біду!

Ми вже місто залишили
Ось біжить рівненський шлях,
Тепер ідемо що сили.
Глянь, там зайчик на полях!

Час до дому, яка шкода,
Гарно автом так гулять!
Тут на шляху, ну й свобода,
Ідем миль аж шістдесят!

Ох, чудово, що й казати! —
— Чом це нині лиш четвер?!
Я б хотів неділю мати
Вчора, завтра і тепер!

Н. Мудрик - Мриц

СОНЯШНИК

Любим соняшник за те,
Що так соняшно цвіте,
Любить сонце золоте,
І за ним усюди йде:

Ранком дивиться на схід,
А як зверне на обід,
Піднімає вгору цвіт —
Все за сонцем — слід-у-слід.
І як сонце спатки йде,
Аж за обрій проведе,
Й сам тужливо ранку жде,
Поки сонце знов зійде.

О. Кабець

По листочку лізла гуси́нь.
Шпак сказав: „Я подивлюся,
Може гуси́нь не гірка —
Буде їжа для шпака!“
Глянув зліва, глянув зправа
— Дійсно, це поживна страва!
Кашку їсть мала Катруся,
А пташкам смакує гуси́нь.
Шпак іще раз подивився,
Проковтнув і не вдавився,
Хоч була йому та гуси́нь
Не малий, чималий кусе́нь.

Г. Чо.

БАБУСИНА КВІТКА

Ромчикова мама мила
У городника купила
Синю квіточку в вазонку —
„Це тобі, — сказала, — Ромку!

Ще твоя бабуня мила
Дуже ці квітки любила —
В нас, у Львові, коли хати
Їх росло колись багато“.

Ромко любить синю квітку,
Що цвіте так гарно влітку —
Бо її бабуня мила
Й люба ненька полюбила.

Бо ця квітка невеличка —
Бабиним квіткам сестричка.
Ромко квітку підливає
І бабусеньку згадає...

Р. Завадович

КОЛИСКОВА

Всі квіточки послули
На луках і полях.
У вуликах сплять бджілки,
Сплять рибки у ставках.

А з неба срібний місяць
На річку стеле шлях.
На добраніч, на добраніч,
Всім діткам у хатках!

Коли засвітять зорі
В небесній вишині,
Господь пошле на землю
Веселі гарні сни.

Прилинуть янголята
На ліжечко до вас,
На вушко прошепочуть:
„Вже спати діткам час!“

Ніна Наркевич

НА ПРЕС. ФОНД ДИТЯЧОЇ СТОРІНКИ

Малі читачки дитячої сторінки, Орися й Мартуся Романчук із Філадельфії зложили по 1 дол. на прес. фонд дитячої сторінки. Щире спасибіг!

Адміністрація „Н. Ж.“

Доктор Попель

Я був дуже молоденький. Моя мама казала мені щодня ставати на колінка перед іконою Спасителя й вчила мене перших молитов. Закінчуючи молитви я повторяв за матусею: „Боже! Дай здоров'я мамі, братам, сестрам і доктору Попелю“.

Хто такий був доктор Попель я тоді не знав. Про нього я довідався, як став старшим і мудрішим. Доктор Попель був дитячий лікар славний на ціле наше місто Січеслав. Його називали добродієм бідних. Він дуже любив дітей усім своїм ніжним, чуйним серцем. Все своє життя присвятив лікуванню дітей. Лікувати дітей дуже тяжко. Діти наймолодші нічого не говорять, не знати, що у них болить, плачуть, бояться лікарів і перешкоджають лікареві збагнути хворобу, щоб погати їм.

Доктор Попель знав душу дитини, був терпеливий і вмів підійти до дітей. Вони його не боялись. Приносив забавки, сміявся з діточками і здобував їх серця. Багатьом дітям він урятував життя, а матерям утер сльози. Доктор Попель не оминав найбіднішої хати. На перший поклик їхав туди, де його кликали. Чи то був день чи ніч, спека чи мороз з сніговицею, близько чи далеко.

Подібного відношення серед лікарів я не зустрічав за весь час свого довгого життя.

Мама моя була вдовою. Доктор Попель ніколи не хотів брати нагороди, хоч як мама просила. А як бувало піддасться проханню матусі й візьме гроші — то десь їх непомітно положить, а згодом їх мама знаходила. Ще біднішим запише ліки й свої гроші положить під рецепту щоб було чим заплатити в аптеці. Часто посилав до одної аптеки, яка видавала ліки „без грошей“, бо він сам платив за ті ліки.

Таким був доктор Попель ціле життя. Вмер вже старою людиною. Бог милосердний дав довге життя цьому дитячому

лікареві. На його похороні було ціле місто. Всі хотіли віддати пошану цьому незвичайно добромому лікареві-добродієві бідних.

Найбільше було матерей. Ішли вони заплакані. Одні несли на руках немовлят, другі вели за ручки дітей, яких лічив цей дитячий лікар. Було багато старшої молоді, яким колись він допоміг своїм незвичайним знанням і любов'ю. Між ними був і я.

Минуло 60 літ, як це сталося, а ще й тепер молюся за спокій душі мого лікаря з дитячих літ.

Л. Бачинський

Полювання Лева

Одного вечора вийшов молодий Лев на полювання. Почувши в кущах якусь шарудіння, він грізно заревів:

— Хто там такий? Виходи сюди, я тебе зім!

У кущах сиділа Лисиця. Вона, хоч і дуже злякалась Лева, протсміливо відповіла:

— Е-е — ні, ти мене не можеш зісти!

Лев зацікавився, який звір сміє так йому відповідати.

— Що ти за звір і як тебе звати? — гукнув він до Лисиці. Лисиця хитрувала далі.

— Я дуже страшний звір! Я Звір-Велетень! А тому я ніколи не ходжу вдень, щоб не лякати інших звірів. Побачивши мене, вони напевне повмирали б з переляку!

— Ха-ха-ха! Го-го-го! — засміявся Лев. — Ану, виходи сюди до мене, побачим, хто з нас умре з переляку! І Лев грізно клацнув зубами.

Лисиця замовкла. Вона мурдувала що його б далі Левові відповісти. Розгніваний її мовчанкою, Лев підійшов ближче до кущів.

Якщо ти зараз не вийдеш, то я сам плигну в кущі, знайду тебе і зім!

Хвилиночку, грізний Лево! поспішила Лисиця. — Адже ми ще не скінчили нашої розмови. Ти щойно запитав, як мене звати. То ж мусиш мати терпеливість вислухати відповідь, бо

йнакше й не годиться робити Левові, якого всі звірі звуть царем.

— Добре! — заревів Лев. — Кажу, як тебе звати, а вже потім я напевне тебе зім!

— Моє ім'я — Страх! — продовжувала Лисиця. — А зовуть мене так тому, що я дуже страшний звір.

— Не вірю! — заревів Лев. — Який же ти страшний звір, коли в тебе такий тоненький голосок?

— Е-е-е, це ще нічого не значить... А може у мене навмисне такий голос? Он жирафа — яка висока, а голосу зовсім не має. Взагалі ж, Лево, я не раджу тобі підходити ближче. Бо як тільки ти мене побачиш — відразу помреш з переляку. Мене вже бачили двоє тигрів, вовк і медвідь і всі вони повмирали з переляку.

— Не вірю! — грізно заревів Лев. — Не вірю!

— Що ж, коли ти не віриш, то я вийду. Але спершу послухай мою пораду: тікай відразу, як тільки побачиш мою тень, бо тоді ще можеш лишитися живим. Кажу тобі це лиш із великої поваги до твого розуму. Отже — спершу глянь на дорогу, на мою тень...

Лисиця врахувала те, що вечір був місячний і від дерев падали довгі тіні. Як тільки Лев відвернувся, щоб глянути на дорогу, вона вийшла з-за кущів і стала так, щоб тень від неї падала якраз поруч Лева.

Побачивши біля себе велику, довгу тень, Лев не на жарт перелякався. Він подумав, що там, у кущах, був і справді якийсь страшний звір. Підібгавши хвіст, побіг Лев геть від цієї страшної тіні.

— Забула тобі щось сказати! гукнула йому у слід Лисиця. — Якщо хочеш вирости великим і дужим, як я — не їж ніколи лисячого мяса, бо воно шкодить здоров'ю!

Діма

Веселі віршики знайдете у збірнику К. Перелісної „О Й, Х Т О . Т А М ?“ Гарні ілюстрації, кольорова обгортка. — Коштує 80¢.

Оленчин сон

Яка я щаслива! Як чудесно тут! — думала Оленка лежачи вже в ліжку і пригадуючи собі цілоденні враження. А їх було не мало на фермі тітки Марії, до якої вона сьогодні приїхала на вакації. Пригадала собі: які ласкаві телятка, яких вона глядила по хребті, а молодий коник — як обережно брав з її долонь шматочки хліба! Все, все цікаво було їй оглядати — і маленьких курчаток з квочкою-мамою, яка їх водила за собою, і страшних індиків, що поважно походжали по подвір'ї і набундючившись, щось сердито собі вигукували. І з собакою вже встигла познайомитись, який з радісним гавканням не відставав від неї ні на крок.

Як радісно тут! Як цікаво! Як багато волі!

І Оленка заснула, слухаючи таємничого шуму лісу, що розповідав якусь стару, старезну казку.

Ось у лісі поляна. Її стіни — рівні, стрункі стовбури дерев, а стеля — темне оксамитне небо, вибиване золотими зірками.

На поляну виходить царівна мавок, у короні з лісових квітів, у прозорім зеленім серпанку, що його, мабуть, виткали павучки. Кругом неї вються мавки, такі самі, як їх царівна. Нечутно ступають їх ніжки по росній траві. І Оленка з ними. Царівна підняла руку — мавки зупинились.

— Сестри, — почувся солодкий голос царівни, — сьогодні з нами розпрощалася Весна, і опіку над природою перебрало Літо. Заспівайте першу літню пісню, щоб почули наші друзі, молоді звірі.

І поплила дивовижна пісня, але вона не була подібна до людської. Оленка навіть не підбрала б слів, щоб її описати. Мавки співали, а кущі завуршились, і з них почали витикатись голови всіляких лісових звірків: сернят, лисенят, зайчиків і білочок з хвостиками-мітелками. У гніздах побуди-

лись пташенята і рясно пообсідали галуззя дерев.

— Літошня пісня! — шепотіли вони. — Чи справді вже настало Літо?

— Друзі! — відізвалася царівна, коли пісня скінчилася. — Так над нами царює вже Літо. Воно хоче знати, як вам живеться, як ведеться.

На поляну виступила молода серна: — Ми всі, як нас тут бачиш, пильно вчилися в лісовій школі і пізнали багато лісової мудрости.

А з дерева запищав голосок якогось жовтодзьобого пташенятя: — Ми, пташки, навчилися так багато співу і музики, що можемо навіть дати власний концерт.

— Але нам ще багато треба вчитися, бо лісова мудрість велика, — відізвалося серня.

— А без неї нам важко було б жити на світі, — притакнули пташенята.

Тоді заявила царівна мавок:

— Але, хто працює, той має право відпочивати. І ви, друзі, придбали це право в лісовій школі. Літо дарує вам вакації. Цілі два місяці ви не будете вчитись, тільки відпочивати, набирати сили до дальшої праці.

Велика втіха настала в лісі. Пташенята розгорнули книжки з нотами і почали співати, а зайченята пустилися в танець.

НІЧКА

Ходить нічка-чарівниця,
а за нею чорна киця.
— Чари-мари, чари-мари! —
Очі в киці — мов ліхтарик.

А вже в опівнічну пору
нічка йде до чорнобору:
— Чари-мари, чари-мари! —
Там стриже свої отари.

Ой, стриже не надаремно! —
щоб було щоночі темно.
— Чари-мари, чари-мари! —
Вранці хвіть! — і геть з кошари.

О. Лятурина
(Зі збірки „Бедрик“)

Оленку теж узяла велика охота потанцювати з царівною-мавкою. Але, коли вона хотіла схопити мавку за руку, раптом десь зник ліс, і царівна, і її зелені дівчата, і звірики, і пташата. Оленка прокинулася на своїм ліжечку. За лісом сходило сонце, починався ясний, радісний вакаційний день.

Р. Завадович

ЧУЖЕ ДОБРО ПЕЧЕ

Був собі хлопчик. Звався Дмитриком. Мав він таку натуру, що побачить те й краде. Що нагризлися батьки, що не робили, і били, і ганьбили, а він усе крав.

Раз зайшов він до коваля. Коваль робив підкови, бо мав коня кувати, а як зробив одну підкову, то кинув її на землю, щоб вистигла. Побачив підкову Дмитрик і подумав:

— Ось що маю взяти. Сховаю її, буде чим бавитись.

Не знав він, що підкова гаряча. Ледве коваль відвернувся, а Дмитрик хап підкову та як закричить! Підкова прилипла до руки й дуже попекла.

На крик збіглися люди, а як довідались, що сталося, то почали сміятися. А коваль каже:

— Оце тобі хлопче наука. Чужого не бери, воно завсіди пече.

З того часу Дмитрик перестав красти.

ПОДАРУНОК ДЛЯ ДІТЕЙ!

Нова збірка віршиків
К. ПЕРЕЛІСНОЇ

„ОЙ, ХТО ТАМ?“

21 віршиків! 54 малюнки!
ЦЕ ЧУДОВИЙ ПОДАРУНОК
ДЛЯ ВАШОЇ ДИТИНИ

Ціна 80 цт.

Замовляти:
K. PERELISNA
4509 Buell Drive
Fort Wayne, Ind.

У тисячелітні роковини хрищення княгині Ольги вшановуємо пам'ять цієї нашої святої не тільки святами чи імпрезами. Під її покровом проходить XI Ювілейна Конвенція С.У.А. Головна доповідь Конвенції буде присвячена цій великій володарці в першому дні нарад, дня 3. вересня ц. р.

* * *

Того ж дня увечорі відбудеться в готелі бенкет із мистецькою програмою. До участі запрошені визначні мистецькі сили. Поміж гостями Конвенції вітатимемо американських діячок — голову Національної Ради Жінок Америки і референтку біженців з міністерства у Вашингтоні. Подробиці будуть подані у програмі.

* * *

Під час Конвенції, а саме в неділю, 4. вересня, після Служби Божої в годині 9-ій, делегатки й гості перейдуть до Дому С.У.А., де буде зустріч, сніданок а потім обід. У тому часі всі відвідають виставку українського народнього мистецтва й мистецької творчости українських малярюк, що запланована в Домі С.У.А.

* * *

КОМІТЕТ XI. КОНВЕНЦІЇ С.У.А.:

Анна Сивуляк, голова,
Олена К. Сердюк, заступниця,
Ірина Качапівська, секретар,
Михайлина Чайковська, касієр.

Референтки:

Імпрез: О. Сердюк і Лідія Лемішкова.
Бенкетова: Марія Чопик, Аделайда Петрунцо.
Мистецтва: Анна Бойко, Стефанія Пушкар, Катерина Пак.
Преси: Кекилія Гардецька, Л. Бурачинська, Амалія Рублева.
Реєстрації: Ольга Середа, Зиновія Левицька, Любов Онуферко.
Конвенційної книжки: Антонія Кульчицька, Наталя Лопатинська.
Господарська: Софія Стрижак, Ірина Волянська, Анна Харук, Ева Вілкінс.
Члени: Марія Насевич, Людвіна Пеленська, Емілія Слободян, Анна Мицишин, Євгенія Задорожна.

* * *

Збори Головної Управи і передконвенційні наради відбудуться в п'ятницю, 2. вересня ц. р., в годині 9-ій ранку, в готелі Белвью Стратфорд.

ЕКЗЕКУТИВА С.У.А.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА	
від 26. травня до 22. червня 1955	
Річна вкладка	
і Організаційний фонд:	
Від. 3 Нью Йорк	20.00 5.00
„ 18 Джемейка	— 5.00
„ 33 Клівленд	20.00 5.00
„ 51 Милвокі	10.00 —
„ 57 Ютика	— 5.00
„ 64 Нью Йорк	20.00 5.00

Фонд Централі С.У.А.:	
Від. 3 Нью Йорк	40.00
„ 18 Джемейка	19.00
„ 33 Клівленд	58.00
Резервовий фонд:	
Від. 3 Нью Йорк	10.00
„ 33 Клівленд	10.00
„ 57 Ютика	10.00
„ 64 Нью Йорк	10.00

На Дім С.У.А.:	
Від. 10 Філадельфія	10.00
„ 22 Шикаго 1 уділ	100.00
„ 57 Ютика	5.00
Окружна Рада С.У.А, Філадельфія, збірка з нагоди „Олеги“	22.75
Збірка в Домі С.У.А з нагоди 40 дн. поминків по б. л. п. Павліні Панамериканко	54.50
Папство А. і О. Кочани, Дітройт	10.00
Марія Пашук, Філад.	5.00
А. Забродська, Ленсинг	2.00
Папство Т. і П. Філь, Ленсинг	1.00

На вкладку до СФУЖО:

Від. 3 Нью Йорк	6.00
„ 18 Джемейка	2.85
„ 33 Клівленд	8.70
Конвенційний фонд:	
Від. 3 Нью Йорк	10.00
„ 18 Джемейка	10.00
„ 33 Клівленд	10.00
„ 37 Дітройт	10.00
„ 47 Рочестер	10.00
„ 57 Ютика	5.00
„ 64 Нью Йорк	10.00

На Фонд „Мати й Дитина“:

Від. 1 Нью Йорк	40.00
„ 16 Мілнеатоліс	30.00
„ 22 Шикаго	30.00
„ 28 Пюарк	90.00
„ 30 Клівленд, збір. на Святи Матері	22.75
„ 33 Клівленд	90.00
„ 47 Рочестер	30.00
„ 64 Нью Йорк	60.00
А. Забродська, Ленсинг	2.00
Т. і П. Філь, Ленсинг	2.00

На Пресовий фонд „Н. Ж.“:

Від. 10 Філад. на „Дитячу Сторінку“	5.00
„ 57 Ютика	5.00
М. Головінська, Філад.	7.50
А. Забродська, Ленсинг	4.00
М. Сокіл, Нью Йорк	2.00
Т. і П. Філь, Ленсинг	2.00
Я. Швець, Балтимор	1.00
Клуб Горожан, Філад.	1.00
О. і М. Романчуки, Фил. на „Дитячу Сторінку“	2.00

Стипендійний фонд:

Від. 57 Ютика	5.00
---------------	------

На видання книжки

„The Woman of Ukraine“:	
Філія С.У.А, Дітройт	100.00

Із Окружних Зіздів С У А

Окружний Зізд у Рочестері підготовляв окремий комітет, у склад якого входили: пп. Анна Мельник, голова, Софія Онуфрик, містоголова, Мирослава Приймак, орг. реф., Ірина Крамарчук, госп. реф., Агафія Пастушин, касієрка, Марія Крамарчук, членка. До участі в Зізді запрошено всі Відділи з околиці, як Бофало, Ютика, Амстердам, Коговз.

Дня 3. квітня розпочався Зізд Службою Божою в гр.-кат. церкві св. Йосафата. Після Богослуження у гарно прибраній залі Укр. Амер. Клубу почалася реєстрація членів, яку переводила секретарка комітету п. Приймак та членка 47 Відділу п. М. Холєвчук. Після реєстрації відбувся сніданок для гостей, яким проводила п. Мельник (6 Відділ) та п. Мартинювич (47 Відділ).

Зізд відкрила голова комітету п. Анна Мельник. Перевівши молитву голова привітала прийвних, а зокрема делегатку Централі п. Марію Біляк. Зчерги вибрано президію Зізду у такому складі: пп. д-р Євгена Єржковська (Ютика) голова, Анна Макух (Бофало) і Анастасія Смерчинська (Рочестер), секретарки, Анна Мельник (6 Відділ), Марія Крамарчук (47 Відділ), Анна Качор (49 Відділ) члени.

Провід Зізду перебрала д-р Єржковська і попрохала до слова представницю Централі Марію Біляк. Першою темою її промови була розбудова членства. Доповідниця зясувала поняття організації, її значення і потребу в умовах еміграційного життя. Для поневоленого наро-

ду організація може стати єдиним засобом гуртування і школою державницького думання. Тому треба шлекати дух спільноти в організації та постійно працювати над її розбудовою. Це є завданням управи, а щоб управа могла це завдання виконати, треба її уважно підбрати. Доповідниця зясувала обовязки кожного члена управи, значення заг. зборів і контрольної комісії.

Широко спинилась над поняттям членства в організації. Від одиниці не можемо вимагати героїства або велетенської роботи. Але кожна одиниця може дати якийсь вклад у громадське діло. Коли цей вклад — хоч би й найменший — буде вложений точно й радо, тоді всі разом можуть багато виконати. Це й бачимо в американських жіночих організаціях, де є праця рівномірно розложена на всіх членів.

Ціль організації лежить також у майбутньому. Прямуючи до неї, управа організації часто плутає засоби з ціллю і вважає їх важнішими. А їх треба постійно перевірювати, бо засоби міняються залежно від членства і від життєвих умовин. Взагалі атмосферу в товаристві треба все дбайливо обсернувати. Є багато чинників, що діють на неї. Наприклад особисті амбіції нероз можуть її затроїти. А тоді будиться зневіра в доцільність громадської праці, що є найбільш загрозливе для організації.

Другою темою промови була домівка організації. Союз України допоміг вибудувати багато церков і народніх домів, але забув про себе. А приміщення має велике значення для організації. Тепер уже Централі має свою домівку і це піднесло її силу і значення. Але на Домі СУА тяжить довг, через те треба було частину будинку винаймати. Немає місця на розложення збірки народнього ми-

стецтва, що має стати завязком музею. А такого музею ще нема в ЗДА й почесним завданням СУА є — його створити.

Велике значення у нашому житті має преса. Журнал „Наше Життя“ уже здобув загальне поширення серед жіноцтва ЗДА. Але не всі членки є передплатницями. А журнал є живим звязком поміж Відділами й членками. Тому треба змагати до того, щоб усі членки його передплачували. Преса є великою силою у житті народу і коли її розвивасмо, підносимо наш загальний рівень.

Після реферату розгорілась жива дискусія. Її поділено на три частини, згідно з тезами реферату.

Проблема членства живо зацікавила прийвних. Розглянено її з двох боків: приєднання членства взагалі, а молоді зокрема. Є багато давніх і нових емігранток, що не включились у жіночу організацію і не беруть ніякої участі в громадському житті. Чи вони свідомі того, як глянуло б на те жіноцтво в Рідному Краю? (п. Софія Онуфрик). Найбільше тривожить усіх те, що не прибуває молоді стільки, скільки потрібно. Хто продовжуватиме після нас нашу працю? Її треба пізнати й полюбити, а на це потрібно певного часу. (п. Марія Крамарчук). Висловлено також пораду зживатись тісніш із давньою еміграцією. Вона має методи праці, випробувані на цьому групі (п. д-р Єржковська).

Найбільше дискутанток відгукнулось на проблему молоді в організації. Щоб її притягнути, треба завести ділянки праці, що молодь цікавлять, як курси народніх танків, вишивкарства, писання писанок. Добре було б організувати драматичні й співочі гуртки та влаштовувати чайні вечорі для товариських зустрічей. Можна б переговорити з молодечими організаціями (Пласт, СУМА, ОДУМ), щоб їхні членки вище 18 літ включались у жіночі організації. (пп. д-р Єржковська, Качор, Онуфрик).

Дім СУА викликав теж живу дискусію. Всі прийвні були згід-

На світліну бл. п. Павлини
Панамаренко:

О. і П. Панамаренки 20.00
З подякою

Антонія Кульчицька, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка

ні з тим, що Дім треба позбавити довгу, щоб він служив виключно цілям Централі. Є велика потреба музею українського народного мистецтва, що свідчив би про нашу давню культуру.

Дискусія йшла тільки в напрямку, як доклати цієї силати. Була пропозиція пожертв на ту ціль, уділів, безпроцентних позичок, або позичок із низьким процентом. П. Качор пригадала, що жіноцтво так радо жертвує на всякі цілі, а чи Дім США не є найважнішою у даній мент? На думку п. Макух Відділи повинні б розпочати ланцюгову акцію, а саме дати імпрезу з доходом на Дім США і закликати інші Відділи, щоб зробили те саме. Вона пропонує, щоб привітні представниці Відділів (Рочестер, Бофало і Ютика) не започаткували. Цю пропозицію доповнили дальші учасниці думкою, щоб Централія видала це голки на дрібні суми. Їх можна розіслати по Відділах і Відділи розпродували б їх. Тоді в цю акцію включимо загал громадянства, а не тільки саме членство (пп. Клявдія Квасниця, д-р Єржковська).

Видавництво США зацікавило привітних журпалом „Наше Життя“. Були побажання до змісту журналу, як — оживити літературну частину та збільшити звітномлення з праці Відділів, зокрема дописи про активних членок США. У загальному читачки журналу висказували своє вдоволення з дитячої сторінки, куховарських приписів і взорів до вишивання.

Хоч наш журнал теж потребує піддержки, проте скріплення акції на пресовий фонд тепер розвивати педоцільно, бо збірка на сплату Дому США важніша. Одначе кожна членка США повинна передплатити „Наше Життя“ і то не тільки для себе, але й для своєї приятельки чи знайомої на іменини чи з іншої нагоди. (п. А. Качор).

Після обідової перерви прочитано проєкти Окр. Зізду, які подаємо на іншому місці.

У дальшому Окр. Зізд заставився над створенням Окруж-

ної Гади для Відділів Рочестеру й околиці. Членка Гол. Управи п. Софія Онуфрик насвітлила цю справу ширше. Створення Окр. Ради вказано там, де в суспільстві з собою працює кілька Відділів США. Тоді Окружна Рада, створена з представниць Відділів може влаштувати спільні виступи, як академії, віча, хори. Співпраця в Окр. Раді дає різні користі Відділам. Відділи можуть поділитися своїми ідеями, досвідом із праці. В разі якоїсь потреби один Відділ може друтому допомогти. Одначе найважнішою користю створення Окр. Ради — це є її репрезентативна сила. Далекко більшу повагу і значення у громаді має представництво кількох Відділів, як тільки одного Відділу США.

Окружна Рада матиме за завдання дбати про те, щоб жіноцтво було належно заступлене при всіх починах української громади. Тоді не зможуть повторитись випадки, як на протестадійному вічу проти вивозу української молоді від Казахстан, коли то не чули ми доповіді української матері, яка найбільше могла б говорити на цю тему. Осідком Окр. Ради може бути Рочестер, або якийсь інший осередок, а може бути пересувний, це залежатиме від ухвали Зізду.

Всі привітні погоджувались із кінечністю створити Окр. Раду. Це напевне оживить працю в околиці, усупе можливість ривалізації поміж Відділами. (пп. Харамбура, Квасниця і Крамарчук). Рішено односторонно:

1. Створити Окр. Раду, бо вона є потрібна і корисна для США.

2. У склад Окр. Ради входиме по дві представниці з кожного Відділу.

3. Місце осідку Окр. Ради є Рочестер з тим, що Окр. Рада зможе пересунути місце осідку, якщо заїде потреба.

На покриття адміністративних витрат Окр. Ради Відділи платитимуть по 2 дол. річно від кожного 10 членок (внесок п. Макух).

Відпоручниця Централі висла пропозицію, щоб цю диску-

сію завершити вибором управи Окр. Ради. Одначе предсідниця зборів поставилась негативно до того, мотивуючи, що делегатки не є уповажнені Відділами до вибору. Слідувала жива дискусія, що виявила поділені думки. Більшість була за створенням Окр. Ради тепер, одначе делегатки з Ютики обстоювали потребу порозумітись перед тим па місцях. Тому рішено вибрати орг. комітет, що мав би створення Окр. Ради підготувати. Вибрано той сам комітет, що організував Окр. Зізд.

Після того відчитано проєкти на XI. Конвенцію і закінчено параді національним гимном. При спільній вечері членки ділились враженнями та думками.

У Зізді взяли участь: 6 Відділів із Рочестеру (голова п. Мельник і 46 членок), 47 Відділів із Рочестеру (голова п. Крамарчук і 26 членок), 49 Відділів із Бофало (голова п. Макух і 32 членки), 57 Відділів із Ютики (2 членки). На Зізді було привітних понад 100 осіб.

НА КОНГРЕСІ УККА

Наші заклики до участі в VI. зізді Українського Конгресового Комітету Америки дали належний відгук. Уже на початку Зізду явились численні делегатки Відділів США. Були заступлені такі Відділи: 1. Нью Йорк (п. Катерина Пелсшок), 2. Честер (п. Анна Оліпшик), 3. Нью Йорк (п. Марія Демидчук), 4. Нью Йорк (п. Іванна Бенцаль), 20. Філадельфія (п. Михайлина Чайковська), 22. Шикаго (п. Анастасія Хариш), 24. Елизабет (п. Марія Процак), 27. Питсбург (п. Марія Малевич), 28. Ньюарк (п. Левкович), 64. Нью Йорк (п. Іванна Рожанковська). Від Окр. Ради у Філадельфії прибула п. Анна Сивуляк.

Делегатки США відбули підготовну параду під проводом голови п. Олени Лотоцької. У перерві конгресу брали живу участь: п. Олена Лотоцька у президії Зізду, п. Стефанія Пушкар у номінаційній комісії, а п. Анастасія Хариш у верифікаційній комісії. Три дні Зізду делегатки

живо слідували за ходом нарад, забираючи слово у дискусії та голосуючи.

Про вислід нарад УККА вже повідомила загальна преса. Тут можна завважити тільки, що делегатки СУА з радістю зустріли порозуміння, вислідом якого закінчився вибір управи УККА. Містоголовою УККА вибрано п. Олену Лотоцьку, голову СУА, а до Ширшої Ради увійшли: пп. Іваина Бенцаль, М. Демидчук, К. Пелешок, І. Рожанковська.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Імянини голови СУА

Святкування іменин нашої голови на 3. червня вже увійшло у звичай Централі. Влаштування свята перейняла Окр. Рада, запросивши членів управи, представниць Відділів та колегії СФУЖО. Коли гості засіли при столі, свято відкрила голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк. Побажавши голові всього добра, присутні відспівали „многая літа“ не тільки їй, але й присутній голові 20 Відділу, п. Олені Сердюк. Слідувала смачна перекуска, яку зладили членки Окр. Ради та представниці Відділів (пп. Стрижак, Демяник, Козак, Дурановська). Провід гостини перейняла містоголова СУА п. Стефанія Пушкар. Розмова зішлася на XI. Конвенцію СУА і фестиваль Інтернаціонального Інституту, що підготовляється восени. Присутні оглядали проєкт керамічної шнильки з гучульським узором, що передбачає на XI. Конвенцію і висказували свої побажання. Живою товариською гутіркою закінчилась зустріч. Зібрано 23 дол., які призначено на Дім СУА.

Свячене Окр. Ради

Дня 22. травня зішлись членки СУА в домівці Централі. При гарно застелених столах було місце для кожної. Свято відкрила голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк і попрощала о. крилопанина Гірняка, щоб поблагодисловив Божі дари. По молитві засіли до смачно приладжених

страв, які розпосив господарський комітет.

Провід свята перейняла з доручення голови Окр. Ради п. Зеновія Терлецька. Вона покликала до слова о. крилошанина Гірняка, що розказав одну проповідь Преосвященного Кир Сотера, яку запам'ятав ще з рідного краю. Згідно з запланованою програмою промовила п. Катруся Демчук (10 Відділ СУА) про „Великодні звичаї на Покутті“. З зацікавленням вислухали присутні цих спогадів. З черги промовила голова Централі п. Олена Лотоцька. Вона пригадала святкування в рідному краю та заохотила присутніх до співу гагілок. Тому, що в залі Дому СУА спів не розходився, запропонувала продовжувати їх на городі. І справді, тут зараз утворилося коло і гагілками та веселими піснями ще довго розважались присутні.

На кіпці п. Анна Сивуляк подякувала за участь і закрила свято.

ЧЕСТЕР, ПА.

Товариський вечір

Заходом 13 Відділу СУА ім. Уляни Кравченко при українсько-католицькій парафії в Честер, Па., влаштовано дня 1-го травня 1955 р. для членок товариського вечір, на який прибули й гості, а в тому числі п. проф. Остапак із Філадельфії, що виголосив обширну й вичерпну доповідь про недугу полія. Доповідь була дуже гарна й на часі, а багатьом матерям дала вказівки, як охоронятись перед цією страшною недугою та як її розпізнавати й робити відповідні заходи.

По доповіді відбулося прийняття, яке мало характер т. зв. Малого Свяченого.

В часі вечора співано українські пародні та стрілецькі пісні. Цей вечір був дійсно сполукою корисного з приємним. О год. 10. веч. учасниці в піднесеному настрою розійшлися домів.

За пінну доповідь складаємо п. проф. Остапаківі щиро подяку. В часі Вечора зібрано 20.00

дол., які призначено: 10.00 дол. на допомогу дит. садкам у Німеччині й 10.00 дол. на пресовий фонд „Нашого Життя“.

Учасниця

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Свято Матері 16 Відділу

Дня 15. травня при гр.-кат. церкві св. Константина влаштовано Свято Матері. Цим разом брали участь не тільки малі діти, це досі було в нас прийнято, але старші і дорослі. Після короткого вступного слова п. Миросі Петришак жіночий хор виконав пісню „Радуйся, Мати“ в супроводі музичного квартету. Виступ був переплетений короткими деклямаціями п. Ірини Машталір і Уляни Крамарчук в честь нашої найбільшої матері — Цариці Неба. Реферат прочитала голова п. К. Гуцал. Пригадала, що День Матері треба святкувати так величю, як святкуємо наших героїв.

Слідували дитячі деклямації. Виступали Лєся Свенціцька, Богдан Мандибур, Ігор Вдовичин і Івапка Хома. Народній танок виконали Маруся Свенціцька і Славка Павлишип, (Маруся Свенціцька відтанцювала хлоп'ячий тапок навіть із присюдами), за що присутні нагородили їх рясними оплесками. І знов ряд дитячих деклямацій, що їх виконали Мирон Дуденський, Оксання Касіян, Василь і Славка Павлишини. Скрипкове сольо виконала Варвара Ковальчук. Слідували деклямації Лєсі Киці, Мирона Гаврилюка, Вірки Паньків і Марусі Кухарської. На особливу увагу заслуговували виступи 6-річної Оксання Касіян, 8-річної Івапки Хоми і 9-річного Мирона Гаврилюка.

Після цього діти відспівали дві пісні „Мамо моя люба“ і „Яке то сонце ясне“. Гарпо розказав казку 8-літній Степан Бриковський, а жартівливий віршик Олег Артим. Ритмічною вправою до пісні „О, Україно, о, люба нецько“ закінчено першу частину.

У другій частині виступило музичне тріо (два акордесни і

гітара), що виконали вязанку народних пісень. Це були Ігор і Богдан Крамарчуки і Б. Дмитришин. У костюмах квіточок (рож, нарцизів, фіялок і туйпанів), виконали танок квітів Маруся і Леся Свенціцькі, Варвара і Стефа Ковальчуки, Оксана Касіяп, Іванка Хома, Славка Павлишин, Леся Киця, Маруся Кухарська, Маруся Лейман. Підготову цього танку завдячуємо секретарці Відділу п. О. Луцки, яка помимо того, що живе в іншому місці, працює у шпиталі і має родинні обовязки, вивчила дітей танцювати. Музичну підготову точок завдячуємо проф. Р. Ставничому, що допоміг нам у нашій програмі.

На закінчення Михась Заставний побажав усім мамам „многая літ“ і відспіванням многолітствія закінчено нашу програму.

Союзянка

МАЯМІ, ФЛА

Шевченківське свято

Дня 13. березня перший раз у Маямі відбулася Шевченківська академія заходами 17 Відділу СУА ім. Олени Теліги.

Голова Відділу п. Юстина Маїк відкрила академію і привітала присутніх гостей. Зчерги о. Смаль, парох гр.-кат. церкви в короткій, але змістовній промові познайомив присутніх із історичним і моральним значенням творчости Т. Шевченка. Слідуючою точкою був скрипковий дует Романа і Богдана Венгльовських, що виконали „Думи мої“. Доповідь про життя і творчість Тараса Шевченка виголосила секретарка Відділу О. Подубинська.

Слідував живий образ із деклямаціями: Б. Венгльовський („Мені тринадцятий минало“), Р. Венгльовський — („Ой, три шляхи широкі“), а нн. Остапак і Пало („Розрита могила“). П. Венгльовська деклямувала „На панціні пшеницю жала“ у вбранні селянки, що під снопом колише дитину. Вона ж виголосила „Молитву матері“, уривок із „Сови“. Дальше Зоря Подубинська виступила як „Дух

України“, деклямуючи уривки з „Посланія“, „На вічну пам'ять Котляревському“, „Івана Підкови“ і „Суботова“. Як українська дівчина була вбрана п. Віра Заготуйко.

Укладом і підготовою програми зайнялась культ.-освітня референтка Відділу п. Подубинська. Присутні зложили добровільні датки у сумі 50 дол. Їх поділено як слідує: 46 дол. на видання II. тому „Білої Книги“ і закуплено альбом платівок Капелі Бандуристів для місцевої радіостанції, щоб вона надавала українську музику з відповідним поясненням в англійській мові. Збірку грошей перевели касієрка Відділу п. Рій і п. Бездзіс. Чудову китицю лілей на вдекорювання портрету Шевченка подарувала п. Магала. По закінченні академії членки Відділу, під проводом п. Вишневської, почастиували присутніх кавою з тісточками.

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Річні збори 19 Відділу СУА

Дня 6. березня зішлись членки 19 Відділу СУА в церковній галі. Збори відкрила голова Відділу п. Іванна Скопляк. На пресідницю зборів вибрано п. Ярославу Дереш, на секретарку п. Ольгу Олійник. По відчитанні протоколу, голова приступила до звіту. У звіттовому році змаліло число членок через виїзд. Бракувало культ.-освітньої референтки і цю працю виконували всі члени управи. Влаштувано три імпрези, до успіху яких причинились особливо нн. Кравець та Бішко. Відділ перебрав патронат над садком у Регенсбурзі. А що садок перестав існувати через брак садівнички, то патронат перебрав доживу шкільних дітей. Рівночасно голова складає подяку п. Дереш за жертвенну працю при переведенні збірок. Дальше висловлює побажання, що в майбутньому слід оживити культ.-освітню працю у Відділі. Може це притягнуло б більшу кількість членок, бо пацто мале число їх приходить на сходини. Слідував звіт секретарки п. С.

Боднар. Відбуто 8 засідань і три імпрези, а саме два свята героїні і 70-ліття жіночого руху. Відділ брав участь у 40-літньому ювілею Сестрицтва, на якому голова зложила привіт. При співучасті ОБВУА та радіопроеграми влаштувано дві забави, з яких дохід призначено в цілості на навчальну станицю в Регенсбурзі. Касовий звіт зложила п. Н. Римар, що обняла уряд по виїзді п. Антонович. У 1954 р. було \$356.60 приходу, а \$308.17 розходу. Бібліотекарка п. Є. Бішко зложила звіт про працю бібліотеки. Стан книжок є 165, з того знищено 14, а докуплено 15. Бібліотека чинна кожної неділі у церковній галі. Конечно доповнити її новими виданнями. Іменем контр. комісії звітувала п. О. Олійник. Діловодство ведене бездоганно, стан готівки згідний із касовою книгою. П. Лаба ставить іменем контр. комісії внесок на уділення абсолюторії, що й ухвалено одностосно.

До нової управи Відділу увійшли: нн. Іванна Скопляк, голова, Ева Бішко, містоглова, Стефанія Боднар, секретарка, Ярослава Дереш, скарбничка. До контр. комісії увійшли: пп. Ольга Олійник і Надія Римар. При внесках поставила п. Е. Бішко побажання, щоб із каси Відділу закупити книжок до бібліотеки.

За президію зборів:

Я. Дереш _____ О. Олійник

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Свято Матері

„Дочки України“ 24 Відділ СУА вшанував свою касієрку п. Герету, йменууючи її „найвизначнішою матірью року“. На сходинах Відділу 25. травня п. Полевчак, організаційна референтка зясувала у довшій промові її заслуги для організації та пригадала, що п. Герета ось уже 19 літ провадить працю скарбнички Відділу. Іменем управи вона прибрала п. Герету китицею квітів і вручила їй подарунок.

Окрім п. Герети вшановано також п. Марію Левчик, що є прабабуною, і п. Аяну Гаванку, що є матірью девяти дітей. П. Ан-

па Химиинець, орг. референта, розказала про долю українських матерей в Європі. Голова Відділу п. Марія Процак представила чотирьох нових членок.

Подано також до відома вислід розгрівки. Пущено на розгрівку ляльку в полтавському вбранні, що її зладила п. Химиинець разом із п. Полянською, й подушку вишивану й подаровану п. Павлиною Урчак.

На закінчення сходить п. Процак, чоловік голови демонстрував фільм.

Згадка про діяльність Відділу появилася у місцевій американській газеті.

ГЕМТРЕМК, МИШ.

Свят-Вечір 26 Відділу СУА

Дня 23. січня ц. р. в шкільній аудиторії влаштовано традиційний Свят-Вечір. О 3 годині членки і гості заповнили залу і неначе одна велика родина засіли при гарно застелених, галузками прибраних столах. На сцені ялинка, сніп пшениці, надавали святочного вигляду. Свято відкрила голова 26 Відділу п. Марія Бережанська привітавши присутніх і передала провід Теодозії Стельмах, яка сповняла роль „товстмастера“. В програмі свята входив змістовний як під оглядом релігійним так і національним реферат, що його виголосила відома всім українська діячка на терені Дітройту п. Ірина Козаченко, за що одержала гучні оплески як також признання від поодиноких гостей. Деклямації, відповідні до того свята, переплітани колядами виконали учні укр. парохіяльної школи під проводом Сестер Василянок. Пані Оля Михайлович, яка теж учителює в тій школі, підготувала з найменшими сценку, що представляла Святу Родину і новонароджене Дитятко, а всі вони склали різні дарунки і побажання. Опісля о. пралат Шмондюк, провів молитву і поблагословив Свят-Вечірні традиційні страви, яких було 12, включно з варениками, голубцями і пампушками, що їх так смачно приготував наш не-

струджений комітет підприємств що його очолює п. Юлія Кульчицька. В приємній атмосфері навязалась, як звичайно, між присутніми жива розмова на різні теми. По вечері Теодозія Стельмах, покликкала до слова декого з шановних гостей, які склали свої побажання. О. пралат Шмондюк, висловив признання членкам 26 Відділу за їх велике зрозуміння в збереженні наших традицій, що вони їх вивезли з рідного краю, виїжджаючи за море в молодому віці. О. Трешневський, відомий із своїх патріотичних промов, що витискають сльози на очах присутніх, згадав про те, що всі народи святкують Різдво Христове після своїх обрядів, але здається, що наш, чи не найкращий у світі. Порівнюючи наше святкування в Америці з нещасним положенням нашого народу на рідних землях під большевицьким гнетом, вплив у прирвних віру й надію, що правда мусить перемогти зло, воля довго очікувана для українського народу прийде і тієї хвилини бажає всім дідати.

Потім покликано до слова голов других Відділів СУА й інших товариств. П. А. Ганиш, доволі гнітний скарбничка нашого Відділу, дбає про те, щоб каса, з якої сума розподілюється на різні благодіні цілі, не була порожня. Коротенько зясувала святочній громаді, що бажанням нашого Відділу є допомогти здійснити намічений плян будови приходства для священників і манастиря для Сестер Василянок. Тому проситься присутніх, щоб по своїй змозі зложили пожертви на ту ціль. Збірка принесла 105 дол. 25 ц.

Прихід, згідно з рішенням зборів, розподілено по половині на будову вище згаданих домів і до каси на інші цілі. Пані А. Ганиш подякувала шановним гостям, що своєю присутністю звеличали свято, жертводавцям за щедрі датки, Сестрам Василянкам і п. Олі Михайлович за підготовлені сценки, п. І. Козаченко за реферат, комітетові підприємств за працю в кухні, а також паням із Клубу Матерей, які так

гарно обслуговували гостей. Програму свята закінчено колядою „Нова радість“, по чому всі вдоволені розходились додому. Теодозія Стельмах, кор. секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Свято Матері 30 Відділу

Дня 22. травня голова Відділу п. Катерина Мураль відкрила свято. Прочитала молитву і закінчила її словами: „А мамів-союзянок, що відійшли на вічній спочинок, нехай Господь Бог милосердний прийме їх блаженні душі у царство небесне“. Рекордова секретарка прочитала реферат про українську матір. Слідували деклямації С. Туцької „Українська Мати“ і Р. Завінської „Останній лист від матері“. Містоголова п. Катерина Габрівська зясувала у своєму слові значення матері-героїні.

На закінчення цього свята переведено збірку на Комітет „Мати й Дитина“, яка дала 22.75 дол. На цю суму зложили: по 1 дол. К. Мураль, К. Габрівська, М. Фецачин, Е. Добрус, Л. Кухта, І. Завінська, Ю. Шеґда, П. Козуг, П. Оменік, решта дрібними. Гимном СУА закінчено свято.

Потім учасниці перейшли до гарно застеленого стола, де при каві й печиві весело проведено час. На кінці голова п. К. Мураль подякувала всім батькам і матерям, що прибули і допомогли звеличати українську матір.

Марія Фецачин, рек. секр.

Річні збори 33 Відділу СУА

Дня 5. грудня зійшлися членки Відділу у приміщенні Укр. Нар. Дому. Зборами проводила вибрана для цього п. Марія Олексин, а секретарювала п. Михайлина Ставнича.

Уступаюча голова Відділу п. Євгенія Дубас дала загальний огляд діяльності управи, причому ближче порушила ділянку праці культ.-освітньої референки. Згадала про свято героїнь, ведення дитячого садка та кілька прилюдних доповідей. З черги голова суспільної опіки при Відділі п. Стефанія Шевчук зясувала присутнім усі заходи, що

їх вимагав патронат Відділу над навчальною станицею в Шонгау у Німеччині. Суспільна опіка Відділу піддержала своєю допомогою також тут кілька випадків. Секретарка Відділу п. Одарка Потічна подала у своєму звіті число відбутих сходин і кількість кореспонденції. Точне фінансове звітання зложила скарбничка п. Ірина Дмитрак. Іменем конгр. комісії п. Ірина Салук ствердила точне ведення касових книг. У висліді перевірки поставила внесення висловити уступаючій управі подяку за добре проведену діяльність і дати їй абсолюторію. Одноголосно річні збори це ухвалили.

Після короткої перерви приступлено до вибору нової управи. У її склад увійшли: пп. Михайлина Ставнича, голова, Лідія Вовк, містоголова, Павлина Мазур, секретарка, Ірина Дмитрак, скарбничка, Марія Мельник, культ. осв. референтка, Ганна Стецяк, госп. референтка, Степанія Шевчук, реф. суспільної опіки, Марія Олексин, голова станиці „Мати й Дитина“, Юлія Тарнавська і Степанія Городиська, члени. До конгр. комісії увійшли: пп. Ірина Салук, Іванна Яремко і Євгенія Дубас.

Подякувавши членкам за присутність та за ділове переведення справ, передсідниця закрила збори.

Михайлина Ставнича
секретарка річних зборів

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Свято Ольги Басараб

Дня 27. лютого 46 Відділ СУА влаштував, як кожного року, свято своєї патронки. По Богослужбі з панахидою за душу бл. п. О. Басараб зійшлися членки у залі Клубу. Голова Відділу п. Мила відкрила сходини і попрохала присутнього о. Юліана Слопського провести молитву. По молитві п. Амалия Рублева виголосила реферат на тему „Служіння Ольги Басараб своєму народові“, де зясувала коротко непереможну волю кожного народу до власного життя. На цьому тлі розгорілись визвольні змагання, які їй відбилися жи-

Група українських дітей з Сан Франціско взяла участь у Святі Матері

вим відгомоном у душі Ольги Басараб. Вона станула на шлях служіння своєму народові і зложила йому найвищу жертву, бо своє життя. З черги відчитала п. Катруся Демчук поему Б. Лешкого „У храмі св. Юра“. Слудувало чайне прийняття. Промовляли голова Відділу, о. Слопський і п. З. Терлецька. П. Бурак пригадала, що 46 Відділ оце вже 26-тий раз влаштовує таке свято. З тієї нагоди запропонувала перевести збірку на якусь ціль. Збірка дала 35 дол. Гроші поділено так: на будову церкви 15 дол., на прес. фонд „Н. Ж.“ 10 дол., а на навчальні станиці в Німеччині 5 дол. На кінець голова Відділу подякувала всім прийвним за участь, а зокрема тим членкам, що допомогли приготувати чайне прийняття. Молитвою, національним гимном і гимном СУА закінчено це свято.

Марія Филипович

САН ФРАНЦІСКО, КАЛ.

Річні збори 62 Відділу

Дня 27. лютого відбулися річні збори, на яких вибрано слудуючу управу: пп. Ольга Шини-

ка, голова; Марія Іванчук, містоголова; Варвара Кацуляк, секретарка; Стефанія Кісь, касієрка; Софія Гречаник, культ.-осв. референтка. Функцію конгр. комісії виконують пп. Ольга Чато й Галипа Приймак.

Свято Матері в 62 Відділі СУА

62 Відділ Союзу Українок влаштував дня 15. травня 1955 року Свято Матері. Свято відкрила заступниця голови п. Марія Іванчук. Реферат прочитала п. Софія Гречаник, подавши докладний образ матері-Українки. Дальші точки виконали діти зі Сан Франціско та околиці: Люба та Ляля Жарські, Петро Демчук, Марія Іськів, Стефанія Міщанчук та Ярослав Блицак. Після програми була лерекуска та льотерія. Приготованням закуски зайнялась п. Марія Іванчук при помочі пп. В. Бачинської, Стефанії Кісь та Софії Гречаник. Льотерію, подаровану членками, уложила п. Марія Блицак. Після звіту касієрки чистого доходу було 40 дол.

Оцим складаємо пиру подяку всім, які допомогли це свято влаштувати.

Варвара Кацуляк, секр.

ВІСТІ З КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

ІЗ ЗВІТНИХ ЛИСТКІВ

Навчальні станиці в Німеччині й Австрії присилають щомісяця звітний листок про свою працю. У цих рубриках відзеркалюється їхнє життя, але й їхні недомагання й потреби. Перед нами звітні листки чотирьох станиць за перший квартал 1955. Тільки дві станиці провадять садки і школи — Мюнхен-місто і Шонгав. Дальші — Регенсбург і Куфштайн мають лиш школи.

Садки

Кількість дітей у Шонгаві 8, у Мюнхені-місті 27. Здоровний стан — незадовільний. У Мюнхені всі діти недоживлені, у Шонгаві частина їх анемічна. Сходяться у Мюнхені в суботу, а в Шонгаві тричі на тиждень. Їх дожива складається з підвечірку, під час якого подають молоко або какао, булку й овочі, а зимою також риж на молоці. Влітку й восени стараються давати більше овочів, бо овочі дорогі й діти дома їх зрідка дістають. Приміщення в одному випадку мало відповідне, бо в Мюнхені діти сходяться в канцелярській кімнаті, за вживання якої платять кожного разу 5 м. У Шонгаві садок приміщується за місячною оплатою 10 м. у будинку ІМКИ.

Мало відповідне устаткування садку. У Мюнхені-місті — це звичайне канцелярське устаткування, серед якого важко зміститись 28 малим дітям. У Шонгаві воно дещо краще, бо складається з малого довгого стола, лавок і крісел.

Прятання садку переводять — у Мюнхені персонал канцелярії, а в Шонгаві по черзі матері дітей.

Садок у Мюнхені-місті провадить учителька п. Ольга Цвик, у Шонгаві п. Люба Матвієйко. Догляд над садком виконує делегатура ОУЖ. Патронат над Мюнхеном-містом перейняло Т-во „Самопоміч“ у Філадельфії, над Шонгавом два Відділи

СУА, а саме 11 Відділ у Трентоні і 33 Відділ у Клівленді.

До видатків садку приходять у Мюнхені-місті ще доїзд дітвори, що розкинена по цілому місті. Це виносить 5 м. тижнево, отже в цілому 20 м. Учительська сила дістає невелику заплату.

Школи

Кількість дітей різна: 19 у Куфштайні, 20 у Шонгаві, 35 у Регенсбургу, 45 у Мюнхені-місті. Здоровний стан їх гірший, як у дошкільнят. У Куфштайні хворію 1/4 частина, у Шонгаві й Регенсбурзі 1/3 частина, а в Мюнхені-місті діти недоживлені. Поміж заподаними недугами вичислені туберкульоза й анемія.

Навчання проводиться у двох або й трьох групах. Сходяться двічі тижнево, а тільки у Мюнхені через утруднений доїзд раз на тиждень. Навчання відбувається у шкільних кімнатах, чи то німецької школи, чи то в приміщенні ІМКИ. У Мюнхені УСХС відступає на те свою залю. За приміщення треба платити, а тільки УСХС віддає його даром. Шкільне устаткування задовільне. Прятання шкільної кімнати полагодує шкільна обслуга або матері по черзі.

Дожива дітей така ж, як у садку. Натиск покладений на овочі, хоча кожен підвечірок включає тепле молоко, какао або чай. До напою діти дістають хліб або булку з маслом чи солодкі булочки.

Школу в Мюнхені-місті провадить п. Яримович, у Регенсбургу п. Петришин, у Шонгаві п. В. Матвієйко, у Куфштайні п. Бородайкевич. Нагляд над доживою переводять у Німеччині делегатури ОУЖ, у Куфштайні Союз Українок Австрії. Патронат над школою у Мюнхені-місті і Шонгаві мають ті самі установи, що й над садками, у Регенсбургу — 19 Відділ СУА в Амстердамі, у Куфштайні — 47 Відділ СУА в Рочестері. Школа покриває витрати за

доїзд дітей у Мюнхені-місті. Вчителі дістають невелику винагороду, за виїмком Куфштайну, де п. Бородайкевич учить безплатно.

Як бачимо, звітні листки дають перегляд праці навчальних станиць і вказують на головні їх недомагання. Це є — невідповідне приміщення й устаткування для садків та поганий здоровний стан дітей.

У школах і садках навчання переводять згідно з пляном, устійненим ЦПУЕН. Через брак приміщення і вчительських сил не при всіх навчальних станицях існують садки.

Комітет „Мати й Дитина“

З ЛІТЕРАТУРНОГО СВІТУ

На конкурсі Літ.-Мистецького Клубу в Дітроїті признано нагороду Софії Парфанович за оповідання „Сміх“. Нагороду вручено письменниці під час „живого журналу“ у лютому ц. р.

Одна програма „живого журналу“ ЛМКлубу в Торонті була присвячена поетці Наталі Забілі. Доповідь виголосив ред. Б. Гошовський, зясовуючи напрямні її творчости.

НА ЦІЛІ СУА

Пані А. Забродська і панство Т. і П. Філь, з Ленсинг, Миш., зложили по \$5.00 замість квітів для хворої в шпиталі приятельки і членки 38 Відділу СУА, Христі Пилипчук, з таким призначенням: На пресовий фонд 4.00; На фонд „Мати й Дитина“ 4.00; На Дім СУА 2.00.

ПОПРАВКА:

Відділ 38 в Лансинг, Миш., дав на фонд „Мати й Дитина“ 25.00, а не 10.00 дол., як було помилково подано в „Н.Ж.“

Передплату „Нашого Життя“ в Англії приймають:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.

Heaton, Bradford, Yorks.
Mrs. Myroslawa Rudenska
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Ст. ч. 6. — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з українських сорочок у Снятинщині, Галичина